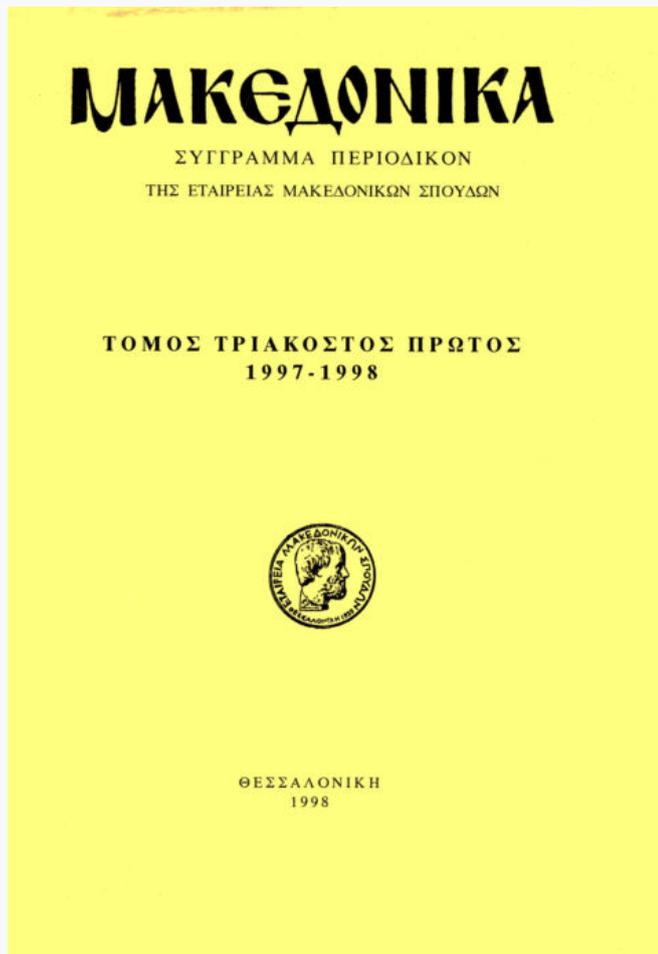

Μακεδονικά

Τόμ. 31, Αρ. 1 (1998)

Η κοινοτική εκπαίδευση στην εκκλησιαστική επαρχία Καστοριάς

Σοφία Ηλιάδου-Τάχου

doi: [10.12681/makedonika.129](https://doi.org/10.12681/makedonika.129)

Copyright © 2014, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ηλιάδου-Τάχου Σ. (1998). Η κοινοτική εκπαίδευση στην εκκλησιαστική επαρχία Καστοριάς. *Μακεδονικά*, 31(1), 299–322. <https://doi.org/10.12681/makedonika.129>

Η ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Εισαγωγική σημείωση

Το ανέκδοτο αρχείο της «Ιεράς Μητροπόλεως Καστορίας» αποτελείται από πλήθος μη ταξινομημένων λυτών εγγράφων, τα οποία αναφέρονται σε οικονομικά ζητήματα των «Σχολών Καστορίας» ή σε ζητήματα πρόσληψης εκπαιδευτικού προσωπικού. Το αρχείο, που φυλάσσεται σε σάκουσ κάτω από την Αγία Τράπεζα παρακειμένου στη Μητρόπολη ναού, περιλαμβάνει ένα πλήθος συμβολαίων πρόσληψης, καθώς και αποδείξεις πληρωμών των δακάλων, ή κώδικες αλληλογραφίας των εφόρων.

Η έλλειψη κατάταξης καθιστά εξαιρετικά δύσκολη την προσέγγιση του αρχείου, καθώς και την παραπομπή στα έγγραφα που περιέχει.

Για την πραγματοποίηση των σκοπών αυτής της εργασίας χρησιμοποιήθηκαν τα έγγραφα που αφορούσαν εκπαιδευτικά ζητήματα.

Στο εξής η οποιαδήποτε παραπομπή θα δηλώνεται με το είδος του εγγράφου και τον χρονολογικό του προσδιορισμό.

1. Η εκπαίδευση στην Καστοριά από το 1840 ως το 1886. Σχολεία και εκπαιδευτικό προσωπικό - Αμοιβές εκπαιδευτικού προσωπικού

Η ένταξη σε περιόδους της εκπαιδευτικής δραστηριότητας που εκδηλώνεται στην εκκλησιαστική επαρχία Καστορίας στο διάστημα 1840-1886 προϋποθέτει την πρόταξη ορισμένων κριτηρίων. Τα κριτήρια αυτά σχετίζονται με το είδος των σχολείων που λειτουργούν στην κοινότητα, με το επίπεδο των διδασκόντων και με τους στόχους της εκπαίδευσης.

Το χρονικό διάστημα 1840-1842 μπορεί να χαρακτηριστεί ως περίοδος προετοιμασίας, αφού τότε λειτουργεί μόνο μια αλληλοδιδασκική¹ ή δημοτική σχολή με δύο δασκάλους. Στην εκπαιδευτική περίοδο των δύο σχολικών ετών διδάσκουν ο Γεώργιος, ο οποίος στα πρακτικά φέρει την προσωνομία «ο Ψάλτης» και ο Σακελλάριος Αναστάσιος, ο οποίος επιπλέον ονομάζεται «Ιερέυς Βελβενδών»². Το 1841-42 στη Σχολή διδάσκουν ο Σακελλάριος Ανα-

1. Στις αποδείξεις που εκδίδει η εφορεία στα 1866 επί μητροπολίτου Νικηφόρου αναγράφεται: «Γφ' Ἀλληλοδιδάκτη Α. Ζάχου γρόσια 1250» (28/5/1866).

2. Σε ανάλογη απόδειξη του έτους 1842 αναγράφεται «Ἐλαβον Γρόσια 400 δι' ἔν σχολειον τῆς Θεοσόστου πόλεως Καστορίας, Σακελλάριος Ἀναστάσιος Ἱερέυς Βελβενδών 23/4/1842».

στάσιος και ο Θεόδωρος Αργυρίου. Τα κυριότερα χαρακτηριστικά αυτής της περιόδου της προετοιμασίας είναι η στενή εξάρτηση της εκπαίδευσης από την Εκκλησία, αφού διδάσκουν κυρίως άτομα άμεσα ή έμμεσα σχετιζόμενα με τις λειτουργικές ανάγκες της Εκκλησίας.

Αντίθετα με το διάστημα προετοιμασίας, η αμέσως επόμενη περίοδος λειτουργίας των σχολών Καστοριάς, η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πρώιμη περίοδος», έχει, όπως αποδεικνύεται από την ίδρυση νέων σχολικών τύπων και βαθμίδων, τη δυναμική εκείνη, η οποία θα οδηγήσει μακροπρόθεσμα τις σχολές Καστοριάς στην ακμή. Η πρώιμη περίοδος εκτείνεται από το 1843 ως το 1860. Η αφετηρία αυτής της περιόδου σχετίζεται με την πρώτη μαρτυρημένη στο αρχείο μνεία της «Ελληνικής Σχολής Καστοριάς»³, η οποία έχει ένα δάσκαλο και της οποίας η λειτουργία την πρώτη χρονιά περιορίζεται σε μια τάξη.

Το 1860, που προσδιορίζεται ως το τέλος αυτής της περιόδου, είναι ο χρόνος κατά τον οποίο έχουμε την πρώτη μνεία του Παρθεναγωγείου και σημαίνει κατά τη γνώμη μου το πέρασμα σε μια περίοδο, όπου το ενδιαφέρον για τη γυναικεία εκπαίδευση συμπορεύεται με μια κοινωνία που θέτει νέες προτεραιότητες.

Στη διάρκεια της πρώιμης περιόδου λειτουργούν στην Καστοριά δύο είδη σχολείων. Πρόκειται για την Αλληλοδιδασκτική ή Δημοτική Σχολή Καστοριάς, η οποία έχει έναν ή δύο δασκάλους, και την Ελληνική Σχολή, στην οποία διδάσκει ένας δάσκαλος. Το 1843 δίδαξαν, σύμφωνα με τις αποδείξεις πληρωμών που διασώθηκαν, οι δάσκαλοι Θ. Αργυρίου και Ζ. Παπακυριακού, ο οποίος επιπλέον ονομάζεται «ο παιδαγωγός»⁴, το έτος 1844 οι Αργ. Παπαρζίζου⁵ και Αλεξίου, ιεροψάλτης⁶, το 1852 οι Δ. Σακελλαριάδης⁷ και Αλεξίου, ο οποίος φέρει την προσωνυμία «ιερομόναχος», το 1855 οι Α. Αργυριάδης⁸

Όπως είναι εύλογο το πληροφοριακό υλικό που βασίζεται μόνο σε σωζόμενες αποδείξεις πληρωμών των δασκάλων αυτών δυσχεραίνει υπερβολικά τόσο τον προσδιορισμό της εναλλαγής και της συνέχειας, όσο και τη διαμόρφωση συγκεκριμένης εικόνας για το είδος και τον χαρακτήρα των μαθημάτων που διδάσκονται από το εκπαιδευτικό προσωπικό. Αναγκαστικά λοιπόν θα υψίζονται διασπήματα, για τα οποία δεν θα έχουμε καμία πληροφορία, και άλλα, για τα οποία οι πληροφορίες μας θα είναι ανεπαρκείς. Επειδή μάλιστα δεν υπάρχει άλλη πηγή για αυτή τη χρονική περίοδο, το υλικό που παρατίθεται δεν μπορεί να συμπληρωθεί.

3. Σε απόδειξη παραλαβής χρημάτων ο Θεόδωρος Αργυρίου υπογράφει ότι παρέλαβε την τριμηνία του στις 2/6/1842, και ορίζεται ως δάσκαλος της Ελληνικής Σχολής.

4. Σε απόδειξη παραλαβής χρημάτων της 9/4/1842 υπογράφει «Ζήσης Παπακυριακού, ο παιδαγωγός».

5. Βλ. επιστολή υποδιδασκάλου Αργυρίου Παπαρζίζου προς την εφορεία με ημερομηνία 16/5/1844.

6. Βλ. απόδειξη παραλαβής μισθού τριμηνίας ιερομονάχου Αλεξίου (Ιανουάριος 1844).

7. Βλ. απόδειξη παραλαβής 1.125 γροσίων Δούκα Σακελλαριάδη για την τρίτη τριμηνία του (έτος 1852).

8. Βλ. απόδειξη παραλαβής 1.250 γροσίων του ελληνοδιδασκάλου Α. Αργυριάδη με ημερο-

και Αλεξίου, ιερομόναχος (πρόκειται μάλλον για το ίδιο πρόσωπο που διδάσκει στα 1852), το 1856 οι Αλεξιάδης⁹, Αλ. Γεωργίου και Δ. Σακελλαριάδης¹⁰, το 1858 οι Σιδέρης, υποδιδάσκαλος¹¹, Αλεξίου Ιεροψάλτης¹², Δ. Σακελλαριάδης και Αθ. Αργυρίου ή Αργυριάδης και το 1859 οι Αθ. Αργυρίου¹³, Σιδέρης, Σακελλαριάδης και Αλεξίου Ιεροψάλτης.

Αν προβούμε τώρα σε μια τυπολογική ταξινόμηση των χαρακτηρισμών που αποδίδονται στους διδάσκοντες, θα καταλήξουμε στα εξής συμπεράσματα: ο δάσκαλος του 1844 χαρακτηρίζεται ως υποδιδάσκαλος, του 1852 ως αλληλοδιδάσκαλος, του 1855 ως διδάσκαλος, του 1856 ως ελληνοδιδάσκαλος ο ένας, ιεροψάλτης ο άλλος και αλληλοδιδάσκαλος ο τελευταίος, του 1858 ως υποδιδάσκαλος, αλληλοδιδάσκαλος και διδάσκαλος αντίστοιχα, και του 1859 ως διδάσκαλος, υποδιδάσκαλος, αλληλοδιδάσκαλος και ιεροψάλτης.

Από αυτούς οι αλληλοδιδάκτες έχουν τρίμηνη εκπαίδευση στην Αλληλοδιδασκτική Σχολή Αιγίνης ή εμπειρία διδασκαλίας σε αλληλοδιδασκτικά σχολεία¹⁴, ενώ οι ονομαζόμενοι «υποδιδάσκαλοι» δεν είναι απόφοιτοι υποδιδασκαλείων, αφού αυτά ιδρύονται με τον νόμο ΒΟΘ του 1892¹⁵ (ούτε απόφοιτοι «Ελληνικών Σχολείων»). Με τον όρο δηλώνονται οι βοηθοί των δασκάλων. Η υπόθεση ενισχύεται από τις αισθητά μειωμένες αμοιβές των υποδιδασκάλων¹⁶ όπως αυτές καταγράφονται στις αποδείξεις πληρωμών.

Οι «ελληνοδιδάσκαλοι» είναι απόφοιτοι «Ελληνικών Σχολείων» και αποτελούν μια ιδιαίτερη κατηγορία διδασκάλων στα σχολεία του υπόδουλου ελληνισμού.

μηνία 25 Δεκεμβρίου 1855.

9. Βλ. απόδειξη παραλαβής 1.000 γροσίων ελληνοδιδασκάλου Αλεξιάδη με ημερομηνία 12/2/1856.

10. Βλ. απόδειξη εισπραξής β' τριμηνίας του αλληλοδιδάκτη Σακελλαριάδη με ημερομηνία 1856.

11. Βλ. απόδειξη εισπραξής 858 γροσίων του υποδιδασκάλου Σιδέρη Ανδρέα (30 Δεκεμβρίου 1858).

12. Βλ. απόδειξη εισπραξής του συνολικού ποσού από Αλέξιο Ιεροψάλτη (1858).

13. Βλ. απόδειξη εισπραξής 1.125 γροσίων του Αθ. Αργυρίου (1859).

14. Για τους αλληλοδιδάκτες βλ. Χρ. Λέφα, *Ιστορία της εκπαίδευσης*, Αθήνα 1942, σ. 156. Για τη χρήση του όρου «αλληλοδιδάσκαλος» στα 1852 καθοριστική είναι η έκδοση στα 1846 από τον πατριάρχη Άνθιμο Στ' του «Κανονισμού των Ἀλληλοδιδασκτικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Σχολείων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν ἄλλαις ταῖς τῷ Οἰκουμενικῷ θρόνῳ ὑποκειμέναις Ἐπαρχίαις οὐ προηγεῖται τὸ ἐπὶ τῆ συστάσει αὐτοῦ ἐκδοθέν παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Γράμματα, ἐκ τῆς ἐν Κων/πόλει Πατριαρχικῆς τοῦ Γένους τυπογραφίας 1846». Στον κανονισμό διδασκόμενα μαθήματα ορίζονται η Ἐλευθέρα Ανάγνωσις, η Καλλιγραφία καὶ η Αριθμητικὴ· βλ. σχετικά Α. Δάρδα, *Η εκπαίδευση στη Δ. Μακεδονία κατά τον τελευταῖο αἰῶνα της τουρκοκρατίας ως αυτοάμυνα του Ἑλληνισμοῦ*, Θεσσαλονίκη 1995, σ. 15. Για την ίδρυση των υποδιδασκαλείων βλ. Χ. Λέφας, *ὁ.π.*, σ. 83.

15. Σε αποδείξεις του 1858 ο ελληνοδιδάσκαλος Αθ. Αργυριάδης παίρνει ως τριμηνιαίο μισθό 2.125 γρόσια και ο υποδιδάσκαλος Σιδέρης τον ίδιο χρόνο 858 γρόσια.

16. Βλ. απόδειξη πληρωμῆς Αθ. Αργυριάδη τῆς 3/5/1860.

Οι ιεροψάλτες απ' την άλλη μεριά εκπληρώνουν διπλή λειτουργία: εξυπηρετούν τόσο τη λειτουργία των σχολείων, όσο και αυτή της εκκλησίας και η ένταξή τους σε μια εκπαίδευση που καλείται να διαμορφώσει το θρησκευτικό συναίσθημα είναι μια αναγκαιότητα.

Τα κυριότερα χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης αυτής της περιόδου είναι η αύξηση των διδασκόντων από δύο σε τρεις το 1856 και σε τέσσερις την περίοδο 1858-1859. Η αύξηση του αριθμού των δασκάλων φανερώνει την αύξηση του αριθμού των μαθητών και τη διεύρυνση των απαιτήσεων για μόρφωση ανώτερου επιπέδου. Η πορεία για αποδέσμευση από τη στενά εκκλησιαστική μόρφωση είναι πλέον αναπόφευκτη.

Η αμέσως επόμενη περίοδος που ορίζεται από τα έτη 1860-1865 είναι η περίοδος προσαρμογής. Με την ίδρυση του Παρθεναγωγείου το 1860 τίθενται τα θεμέλια της εκπαίδευσης θηλέων στην κοινότητα Καστοριάς, η οποία από το 1865 και εξής αναβαθμίζεται με την παρουσία γνωστικά καταρτισμένου προσωπικού. Στη διάρκεια της περιόδου προσαρμογής οργανώνεται συστηματικότερα η κατώτερη και η μέση εκπαίδευση αρρένων με την πρόσληψη βοηθών καθώς και η εκπαίδευση θηλέων.

Τα είδη των σχολείων που λειτουργούν αυτήν την περίοδο είναι η Αλληλοδιδασκτική ή Δημοτική Σχολή, η οποία έχει δύο ή τρεις δασκάλους, η Ελληνική Σχολή η οποία έχει μια ή δύο τάξεις και έναν έως δύο δασκάλους και το Παρθεναγωγείο, στο οποίο διδάσκει μια παρθεναγωγός.

Τα ονόματα των δασκάλων που αναφέρονται είναι στα 1860 ο Α. Αργυριάδης¹⁷, ο οποίος ορίζεται ως δάσκαλος της Ελληνικής Σχολής, ο υποδιδάσκαλος Σιδέρης και ο αλληλοδιδάκτης¹⁸ Δ. Σακελλαριάδης, οι οποίοι διδάσκουν στην Αλληλοδιδασκτική Σχολή, η παρθεναγωγός Μ. Πρέφα¹⁹ και ο βοηθός Αλέξιος ο ιεροψάλτης. Το 1861 ως δάσκαλοι της Αλληλοδιδασκτικής οι

17. Βλ. απόδειξη αλληλοδιδάκτου Δ. Σακελλαριάδη 12 Οκτωβρίου 1860.

18. Βλ. συμβολαιογραφική πράξη με αριθμό πρωτοκόλλου 2264 της 5/11/1860 του Δαμιανού Γεωργίου και της Μαριγώς Πρέφα. Αντίθετα με τις εγγραφές του αρχείου ο Π. Γ. Γκολάκης στο έργο του, *Η εκπαίδευση και τα σχολικά κτίρια της παλαιάς Καστοριάς*, Θεσσαλονίκη 1994, τοποθετεί την ίδρυση του Παρθεναγωγείου στα 1858, δηλαδή δύο χρόνια νωρίτερα, και την ίδρυση του Νηπιαγωγείου στα 1871, κάτι που συγκλίνει με τις πληροφορίες του αρχείου. Για το ίδιο θέμα βλ. και Αν. Δάρδας, *ό.π.*, σσ. 105-107.

19. Ακόμα στο ίδιο δημοσίευμα του Α. Δάρδα τονίζεται ότι το ελληνικό σχολείο Καστοριάς αποκτά γυμνασιακές τάξεις στα 1872 και ότι στα 1890 συγκροτείται ημιγυμνάσιο, ενώ είναι εμφανές ότι γυμνασιακή τάξη προστίθεται ήδη από το 1868 και ως το 1885 που φτάνει το αρχείο δεν έχουμε την προσθήκη άλλων τάξεων. Στα 1881 έχουμε ενδείξεις μείωσης του αριθμού των τάξεων εξαιτίας της απουσίας συμβολαίων πρόσληψης και της μείωσης του αριθμού των διδασκόντων. Αναφορικά τώρα με το επώνυμο του προαναφερθέντος Αλεξίου ιεροψάλτου και το μικρό όνομα του υποδιδασκάλου Σιδέρη δεν υπάρχει καμιά πληροφορία στις αποδείξεις πληρωμών που διασώθηκαν.

Σιδέρης, υποδιδάσκαλος²⁰, και Δ. Σακελλαριάδης, ελληνοδιδάσκαλος, ως παρθεναγωγός η Μ. Πρέφα και ως βοηθοί ο Κ. Στεφάνου, υποδιδάσκαλος της Ελληνικής Σχολής, και Αν. Δούνας. Το 1862 αναφέρονται ως δάσκαλοι της Ελληνικής Σχολής ο Α. Αργυριάδης και ως υποδιδάσκαλος ο Κωνσταντίνος Στεφάνου και ως παρθεναγωγός η Μαριγώ Εμμανουήλ, ενώ ως δάσκαλοι της Αλληλοδιδασκατικής αναφέρονται οι Αθ. Ζάχος, αλληλοδιδάκτης²¹, Σιδέρης, υποδιδάσκαλος, και Δ. Σακελλαριάδης. Στα 1863 δάσκαλος της Ελληνικής Σχολής είναι πάλι ο Αθ. Αργυριάδης με υποδιδάσκαλο τον Κ. Στεφάνου, παρθεναγωγός είναι η Μ. Εμμανουήλ²² και δάσκαλοι της αλληλοδιδασκατικής οι Α. Ζάχος, «αλληλοδιδάσκαλος», Σιδέρης και Α. Δούνας, υποδιδάσκαλοι. Στα 1864 ως δάσκαλοι αναφέρονται εκείνοι του 1863.

Σχολιάζοντας σύντομα τους χαρακτηρισμούς που αποδίδονται στους δασκάλους διαπιστώνουμε ότι αυτός που ορίζεται ως «δημοδιδάσκαλος» τοποθετείται ως δάσκαλος του Ελληνικού Σχολείου, δηλαδή ενός σχολείου μέσης εκπαίδευσης. Επομένως το επίπεδό του πρέπει να είναι ανώτερο από εκείνο των άλλων. Αντίθετα ο χαρακτηρισμός «υποδιδάσκαλος» προσδιορίζει τη βοηθητική θέση του δασκάλου στη μέση ή στη στοιχειώδη εκπαίδευση. Τα προσόντα του δασκάλου αυτού δεν καθορίζονται. Προβλήματα όμως μας δημιουργεί και η απόδοση τόσο του χαρακτηρισμού «ελληνοδιδάσκαλος», όσο και «αλληλοδιδάκτης» στον Δ. Σακελλαριάδη. Στις αναφορές αυτές δεν διευκρινίζεται, αν ο χαρακτηρισμός προέρχεται από την υποχρέωση του συγκεκριμένου προσώπου να διδάσκει σύμφωνα με τον οδηγό της αλληλοδιδασκατικής μεθόδου ή αν προέρχεται από τη φοίτηση στο αντίστοιχο σχολείο. Νομίζω λοιπόν ότι η χρήση του όρου «ελληνοδιδάσκαλος» και «αλληλοδιδάκτης» στις αποδείξεις πληρωμών του αρχείου Καστοριάς, για ένα και το αυτό πρόσωπο, συνηγορεί υπέρ της εκδοχής ότι οι αλληλοδιδάκτες, τουλάχιστον αυτής της περιόδου, δεν είναι μια ιδιαίτερη κατηγορία διδασκόντων, αλλά είναι απόφοιτοι τάξεων του «Ελληνικού Σχολείου», οι οποίοι ανάλογα με τον ρόλο τους στην κοινοτική εκπαίδευση ορίζονται άλλοτε ως αλληλοδιδάκτες κι άλλοτε ως ελληνοδιδάσκαλοι.

Η παρθεναγωγός δεν φαίνεται από τις πληροφορίες του Αρχείου ότι διαθέτει συγκεκριμένα τυπικά προσόντα. Σε επιστολή του πληρεξουσίου των εφόρων Δαμιανού Γεωργίου υπάρχουν οι ευχές για τη δικαίωση της εκλογής της στο ιερό έργο του φτωσιμού του γυναικείου φύλου²³, δεν γίνεται όμως λόγος για τα επί μέρους προσόντα της, κάτι που θα συμβεί σε άλλες περιπτώσεις

20. Βλ. απόδειξη εισπραξης υποδιδασκάλου Σιδέρη (10/3/1861).

21. Βλ. απόδειξη εισπραξης αλληλοδιδάκτη Αθ. Ζάχου 1.862 γρασίων (Δεκέμβριος 1862).

22. Βλ. απόδειξη εισπραξης Μ. Εμμανουήλ 5.000 γρασίων για μια τριετία στο Παρθεναγωγείο με ημερομηνία 10/11/1863.

23. Επιστολή Δαμιανού Γεωργίου προς τους εφόρους της 5/11/1860.

διδασκαλιστών. Αυτή η παράλειψη στην περίπτωση της Μ. Πρέφα πρέπει να αποδοθεί κυρίως στο γεγονός ότι οι δυσχέρειες εξεύρεσης του κατάλληλου γυναικείου προσωπικού ήταν πολλές και σημαντικές κι επομένως όσες γυναίκες έρχονταν στη Μακεδονία για να υπηρετήσουν ως παρθεναγωγοί ήταν απόφοιτες συνήθως κάποιων τάξεων του Παρθεναγωγείου στοιχειώδους εκπαίδευσης ή στην καλύτερη περίπτωση απόφοιτες Παρθεναγωγείων μέσης εκπαίδευσης.

Από το 1865 ως το 1875 έχουμε περίοδο ακμής της εκπαίδευσης στην Καστοριά. Η ακμή σχετίζεται τόσο με τη δημιουργία νέων βαθμίδων εκπαίδευσης, όπως το Νηπιαγωγείο, το οποίο ιδρύεται στα 1872, όσο και με τον πολλαπλασιασμό των διδασκόντων και το υψηλό επίπεδο κατάρτισής τους, αφού ο Α. Πηχεών είναι φοιτητής της Φιλοσοφικής και ο Π. Καπλανίδης τελειόφοιτος Πανεπιστημίου. Την πορεία αυτή θα ανακόψουν στα 1875 οι κοινοτικές έριδες, για τις οποίες δεν έχουμε άλλες πληροφορίες ούτε από Αρχείο ούτε από άλλα κείμενα της ίδιας περιόδου.

Οι δάσκαλοι των σχολών Καστοριάς της περιόδου της ακμής είναι στα 1865 οι Α. Αργυριάδης και Αν. Πηχεών²⁴, οι οποίοι διδάσκουν στην Ελληνική Σχολή, οι Α. Ζάχος, Ν. Θεοχάρης, υποδιδάσκαλος, Δ. Σακελλαριάδης και Α. Μπάριμπας²⁵, βοηθός, οι οποίοι διδάσκουν στην αλληλοδιδασκτική Σχολή, και η Μ. Εμμανουήλ, η οποία διδάσκει στο Παρθεναγωγείο. Στα 1866 οι δάσκαλοι της Ελληνικής Σχολής παραμένουν οι ίδιοι, ενώ στην Αλληλοδιδασκτική εμφανίζονται οι Α. Ζάχος²⁶, Ν. Θεοχάρης²⁷ και Ηλ. Ιωάννου, και στο Παρθεναγωγείο η Αικ. Κουντουριώτη²⁸. Στα 1867 στην Αλληλοδιδασκτική οι δάσκαλοι αλλάζουν, αφού αναλαμβάνουν καθήκοντα οι Ν. Παπακωνσταντίνου και Ηλ. Ιωάννου, στην Ελληνική Σχολή διδάσκουν πάντα οι Αθ. Αργυριάδης και Αν. Πηχεών, ενώ στο Παρθεναγωγείο μαζί με την Αικ. Κουντουριώτη προσλαμβάνεται ως βοηθός η Αγν. Ναούμ. Στα 1868 η Ελληνική Σχολή γίνεται «Τέλειο Σχολαρχείο». Στα αρχεία αυτής της περιόδου ο όρος αφορά στα σχολεία στοιχειώδους εκπαίδευσης που μετασχηματίζονται σε σχολεία μέσης με την προσθήκη μιας γυμνασιακής τάξης... Σ' αυτό διδάσκουν ως σχολάρχης ο Αθ. Αργυριάδης, καθώς και οι Αν. Πηχεών και Κ. Ρέσσος, όπως μαρτυρεί η επιστολή προς την Εφορεία του Π. Καπλανίδη που στέλλεται με ημερομηνία 20/9/1869. Στην Αλληλοδιδασκτική Σχολή διδάσκουν οι

24. Απόδειξη εισπραξης Α. Πηχεών 1.750 γροσίων με ημερομηνία 6/11/1865.

25. Απόδειξη εισπραξης 1.866 γροσίων του Αθ. Μπάριμπας με ημερομηνία 5 Σεπτεμβρίου 1865.

26. Απόδειξη εισπραξης 1.250 γροσίων της 31/8/1866 του αλληλοδιδάκτη Α. Ζάχου.

27. Απόδειξη εισπραξης 300 γροσίων του Ν. Θεοχάρη της 31/8/1866.

28. Επιστολή Αικ. Κουντουριώτη προς την εφορεία της 16/10/1866, στην οποία εκδηλώνει τη χαρά της για την άφιξη της στην Καστοριά.

Ν. Παπακωνσταντίνου και Ηλ. Ιωάννου²⁹, ενώ στο Παρθεναγωγείο διδάσκει η Αικ. Κουντουριώτη. Στα 1869 στο προσωπικό της Ελληνικής Σχολής προσιτίθεται ο Π. Καπλανίδης, ενώ στο Παρθεναγωγείο καλείται επιπλέον να διδάξει η κυρία Καπλανίδου³⁰, η οποία τελικά μεταβαίνει ως υπότροφος της κοινότητας στο Παρθεναγωγείο της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας. Στα 1870 το προσωπικό της Ελληνικής Σχολής αποτελείται από τους Π. Καπλανίδη³¹, Α. Πηγεώνα και Γ. Κωνσταντινίδη, ο οποίος φέρει και τον τίτλο του σχολάρχη, ενώ τα άλλα δύο σχολεία εξακολουθούν να έχουν το ίδιο προσωπικό και στα 1870 και στα 1871, με εξαίρεση την παρθεναγωγό Αικ. Κουντουριώτη³², η οποία στα 1871 εκφράζει προς τους εφόρους την επιθυμία της να απομακρυνθεί από την κοινότητα. Στα 1872 το προσωπικό της Ελληνικής Σχολής αλλάζει μερικώς, αφού ο Π. Καπλανίδης έχει ήδη μεταβεί ως υπότροφος της κοινότητας στην Ιένα της Γερμανίας για σπουδές, και σχολάρχης αναλαμβάνει ο Φ. Σακελλαρίου³³, ενώ δάσκαλοι παραμένουν ο Α. Πηγεών και Α. Ρέσσοσ³⁴. Το Παρθεναγωγείο αναλαμβάνει η Α. Αθανασοπούλου³⁵, ενώ ιδρύεται και λειτουργεί Νηπιαγωγείο, το οποίο διευθύνει η Ελ. Σκανδαλίδου³⁶ και η βοηθός Π. Βάκου.

Το 1873 η εικόνα δεν μεταβάλλεται στην Ελληνική Σχολή, στο Παρθεναγωγείο και στο Νηπιαγωγείο, θα παρατηρηθεί όμως από την Αλληλοδιδασκική Σχολή στις 3 Αυγούστου 1873 ο Ηλ. Ιωάννου³⁷ εκφράζοντας με επιστολή του προς την Εφορεία τις οικονομικές δυσχέρειες που αντιμετωπίζει. Το 1874 η

29. Συμβόλαιο πρόσληψης Ηλία Ιωάννου της 16/6/1868. Το κείμενο του συμβολαίου λέει τα εξής: *Ὁ ὑποφαινόμενος συμφώνησα μετὰ τῆς Ἐφορείας καὶ τῶν λοιπῶν ἀξιωτῶν πολιτῶν αὐτῆς νὰ διδάξω ἐν τῇ ὑπὸ τῆ Διευθύνσει τοῦ κυρίου Ν. Παπακωνσταντίνου Ἀλληλοδιδασκικῆ Σχολῇ ἐπὶ Ζετιὰν ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου ἀντὶ 4.000 γροσσίων ἐτησίως. Ὑπόσχομαι δὲ νὰ διδάξω μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας συμμορφούμενος κατὰ πάντα μὲ τὸν ἐν χρῆσει Ὅδηγὸν καὶ τοῦς καθεστῶτας κανονισμοῦς.*

Ἡλίας Ιωάννου 16 Ἰουνίου 1868.

30. Απόφαση «Εφορείας των Σχολών και των Λασιών Καστοριάς» για την Καλλιόπη Καπλάνη, η οποία ορίζεται υπότροφος στο Παρθεναγωγείο της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας του έτους 1869.

31. Επιστολή Δαμιανού Γεωργίου προς τους εφόρους της 2/8/1868: «Ἐῦρομεν ἀσυγκρίτως καταλληλότερον τον κ. Καπλανίδην, τελειόφοιτον Πανεπιστημίου γνωρίζοντα πολλὰς ξένας γλώσσας...».

32. Απόδειξη εισπραξής 1.000 γροσίων, μισθού 2 μηνών της Αικ. Κουντουριώτη με ημερομηνία 11/2/1871.

33. Συμβόλαιο πρόσληψης ως «σχολάρχου» του Φιλίππου Σακελλαρίου στα 1872 με μισθό 100 λίρες (Ιούνιος 1872). Βλ. το κείμενο του συμβολαίου στη σημ. 106.

34. Συμφωνητικό πρόσληψης Αφ. Ρέσσου της 26/6/1879. Βλ. το πλήρες κείμενο στη σημ. 102.

35. Συμβόλαιο πρόσληψης της «δημοδιδασκάλου» β' τάξεως Αικ. Αθανασοπούλου. Βλ. το πλήρες κείμενο του συμβολαίου στη σημ. 105.

36. Ιδιωτικό συμφωνητικό πρόσληψης της Ελένης Σκανδαλίδου «δημοδιδασκάλου» β' τάξεως, 13/10/1872. Το κείμενο στη σημ. 98.

37. Έγγραφο παραίτησης του Η. Ιωάννου προς την εφορεία με ημερομηνία 3/8/1873.

Ελληνική Σχολή λειτουργεί με σχολάρχη τον Φίλιππο Σακελλαρίου, ενώ δάσκαλοι της σχολής είναι ο Α. Πηχεών και Π. Καπλανίδης, ο οποίος επανέρχεται από τη Γερμανία μετά από επιμονή των προκρίτων της Καστοριάς. Η σχολή που προηγουμένως ονομαζόταν «Αλληλοδιδασκτική» αναγράφεται πια ως «Δημοτική», πράγμα που δεν σημαίνει βέβαια την αντικατάσταση της αλληλοδιδασκτικής μεθόδου από τη συνδιδασκτική, η οποία θα καθιερωθεί στο Ελληνικό Βασίλειο στα 1880. Φαίνεται ότι η χρήση των όρων Αλληλοδιδασκτική και Δημοτική Σχολή ήταν ευρύτατα διαδεδομένη και σήμαινε τον ίδιο τύπο σχολείου. Ως το 1875 οι διδάσκοντες στα σχολεία της κοινότητας δεν αλλάζουν. Σ' αυτούς προστίθενται νέοι διδάσκοντες. Έτσι από το 1868 και εξής οι διδάσκοντες στην Ελληνική Σχολή γίνονται τρεις. Στον Αθ. Αργυριάδη αποδίδεται ο τίτλος «Σχολάρχης» το 1868, στον Γ. Κωνσταντινίδη το 1870 και στον Φίλιππο Σακελλαρίου το 1872. Από το 1872 λειτουργεί και Νηπιαγωγείο στην Καστοριά, ενώ από το 1869 προστίθεται στο προσωπικό η βοηθός της παρθεναγωγού.

Η περίοδος διαφέρει από τις προηγούμενες κυρίως ως προς το επίπεδο κατάρτισης των διδασκόντων. Έτσι το 1865 το Ελληνικό Σχολείο έχει δάσκαλο τον Α. Πηχεώνα, φοιτητή της Φιλοσοφικής³⁸. Σ' αυτόν προστίθεται στα 1869 ο Π. Καπλανίδης, τελειόφοιτος Πανεπιστημίου με γνώσεις ξένων γλωσσών³⁹, και στα 1872-75 ο Φίλιππος Σακελλαρίου⁴⁰, τελειόφοιτος Πανεπιστημίου, ο οποίος αργότερα θα εξελιχτεί σε έναν από τους διασημότερους παιδαγωγούς της εποχής του. Τα έτη μάλιστα 1874-75 ήδη ο Καπλανίδης έχει επιστρέψει από τη Γερμανία⁴¹.

Στο Παρθεναγωγείο διδάσκει ως το 1871 η Αικ. Κουντουριώτη από την Κωνσταντινούπολη, της οποίας οι τίτλοι σπουδών είναι άγνωστοι (είναι απόφοιτος παρθεναγωγικής τάξης) και η οποία τελεί υπό παραίτηση πολλούς μήνες πριν αποχωρήσει διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας⁴². Το 1872 αναλαμβάνει η Αικατερίνη Αθανασοπούλου, «δημοδιδάσκαλος β' τάξεως», με πτυχίο δηλ. «πάνυ καλώς», η οποία διδάσκει σε πρωτεύουσες επαρχιών⁴³.

38. Κων. Βακαλόπουλος, *Ο Βόρειος Ελληνισμός κατά την πρόωμη φάση του Μακεδονικού Αγώνα (1878-1894)*. Απομνημονεύματα Α. Πηχεώνα, Θεσσαλονίκη, σσ. 367-373.

39. Επιστολή Δαμιανού Γεωργίου προς τους εφόρους 2/8/1868.

40. Συμβόλαιο πρόσληψης Φ. Σακελλαρίου (Ιούνιος 1872), σμμ. 106.

41. Επιστολή Καπλανίδη προς τους εφόρους από την Ίενα της Γερμανίας με ημερομηνία 14/26 Ιουνίου 1873. Σ' αυτήν ανάμεσα στα άλλα τονίζονται: «ή πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκέτους ἀγάπη εἶναι ἀκαρπίνης... οἱ φίλτατοι πατριῶται καὶ οἰκεῖοι μου εἶναι τὸ θελκτικώτατον ἐλατήριον τῶν ἐμῶν κόπων... ἀναγκασόμενος νὰ παρατείνω τὴν εἰς Γερμανίαν διαμονήν μου».

42. Επιστολή παραίτησης Αικ. Κουντουριώτου με ημερομηνία 20/10/1871.

43. Χρ. Λέφας, *ό.π.*, σ. 170 (δεν είναι υποχρεωτικό να έχει φοιτήσει στο Διδασκαλείο, το

Τη διεύθυνση του Νηπιαγωγείου αναλαμβάνει η Ελένη Σκανδαλίδου, δημοδιδασκάλισσα β' τάξης, της ίδιας με την προηγούμενη κατηγορίας, η οποία όμως αντικαθίσταται στα 1875 από την Ελένη Δάνου⁴⁴, της οποίας το επίπεδο κατάρτισης δεν προσδιορίζεται. Αντί γι' αυτό εκφράζονται γι' αυτήν από τον Δαμιανό Γεωργίου περιεργες προσδοκίες που σχετίζονται με την κατ'αγωγή της από τη γειτονική Ζαγορίτσανη και προεξοφλείται η ευχάριστη εντύπωση που θα προκαλέσει ο διορισμός της σ' όλη την επαρχία. Η Σκανδαλίδου παρά τους τίτλους σπουδών της («διδασκάλισσα β' τάξεως») χρησιμοποιείται ως δεύτερη παρθεναγωγός.

Η περίοδος 1876-1882 στην Καστοριά είναι περίοδος παρακμής, αφού η εκπαίδευση δοκιμάζεται από τις κοινοτικές έριδες, στις οποίες εμπλέκονται ακούσια ή εκούσια οι δάσκαλοι της Ελληνικής Σχολής. Σε επιστολή του ο Δ. Γεωργίου επισημαίνει ότι ορισμένοι δάσκαλοι έγιναν αίτιοι διαίρεσης των συμπολιτών τους και πρέπει «νά αντικατασταθώσι άπαντες οί τής Έλληνικής Σχολής δάσκαλοι»⁴⁵. Η μόνη πηγή που μπορεί να μας διαφωτίσει για τα αίτια αυτών των αναταραχών είναι τα απομνημονεύματα του Πηχεών. Στα απομνημονεύματα αυτά τονίζεται η διαμάχη της Καστοριανής κοινωνίας για το θέμα της περιουσίας του αποθανόντος στα 1874 μητροπολίτη Νικηφόρου. Στην έριδα αυτή αναμείχθηκαν ισχυροί τοπικοί παράγοντες όπως ο Ν. Δράσκακας, συγγενής του Δ. Γεωργίου, αλλά και ο Πηχεών, ο οποίος τάχθηκε με το μέρος της κοινότητας και όχι των συγγενών του μητροπολίτη. Επειδή το θέμα δεν λύθηκε από τον διάδοχο του Νικηφόρου μητροπολίτη Ιακώβου, εκδηλώνονται την περίοδο 1875-76 η παραίτηση του Φ. Σακελλαρίου και οι απολύσεις των Π. Καπλανίδη και Α. Πηχεών. Τη διεύθυνση της Ελληνικής Σχολής αναλαμβάνει για δύο χρόνια ο Στ. Ρώσσης⁴⁶, ο οποίος είναι θεολόγος με σπουδές στη Γερμανία. Στο Παρθεναγωγείο διδάσκει ως και το 1877 η Ελένη Σκανδαλίδου και στο Νηπιαγωγείο η Ελένη Δάνου. Στα 1878, μετά την αποχώρηση του Στ. Δ. Ρώσση, αναλαμβάνει διεθυντής της Ελλη-

οποίο εξάλλου λειτουργεί ως το 1864· είναι ενδεχόμενο να εξετάστηκε σύμφωνα με την εγκύκλιο της 28 Οκτωβρίου 1844 μπροστά σε επιθεωρητική επιτροπή).

44. Επιστολή Δαμιανού Γεωργίου προς τους εφόρους της 24/7/1874: «Εϋχομαι και ελπίζω ότι η κυρία Δάνου θέλει δικαιοσύνη τας προσδοκίας μας ουχι μόνον διά της εκπληρώσεως του καθήκοντος το όποιον άνεδέχθη αλλά και διά τας καλές εντυπώσεις τας όποιας θέλει προεξήνησει εις την πατρίδα της και τά περίεξ αυτής μέρη».

45. Για τις κοινοτικές έριδες μετά τον θάνατο του Νικηφόρου βλ. επιστολή Δαμιανού Γεωργίου της 16/3/1876 και Κων. Βακαλόπουλος, ό.π., σσ. 394-395.

46. Επιστολή διευθυντού Ελλ. Σχολής Στ. Δ. Ρώσση προς τους εφόρους της 11/6/1877, στην οποία προσφέρει 10 λίρες από τον μισθό στα σχολεία Καστοριάς: «πληροφροηθείς ότι τό ταμείον των εκπαιδευτικών καταστημάτων Καστοριάς σπουδαίον παρουσιάζει έλλειμμα κατά τό παρόν έτος άμείνως διορθώμα τοίς ρηθείσι καθιδρύμασι εκ του μισθού μου 10 λίρας διά τό προσέχες έτος άποβλέπων εις τό γενικόν τής πατρίδος όφελος όπερ εικότως δέον νά προτιμάται παντός άλλου».

νικής Σχολής ο Α. Πανταζίδης και δάσκαλος ο Ι. Κώτος⁴⁷, τελειόφοιτος της Φιλοσοφικής, από τη Φλώρινα. Στο Παρθεναγωγείο διορίζεται η Ωραιοζήλη Δημητρίου⁴⁸ και βοηθός της η Καλλιόπη Τσετσάπα. Το Νηπιαγωγείο διευθύνεται από την Ελένη Δάνου με βοηθό την Αγνούλα Ναούμ.

Στα 1879 και ως το 1882 η Ελληνική Σχολή διευθύνεται από τον Α. Πανταζίδα, ενώ σ' αυτή διδάσκουν οι Ι. Κώτος, ο οποίος πεθαίνει νεότερος στα 1881⁴⁹, και ο Αθ. Ρέσσος, ο ελληνοδιδάσκαλος, με βοηθό τον Γ. Αθανασίου. Στην «Αλληλοδιδασκική» διδάσκει ο Ι. Γάγαλης και Ν. Παπακωνσταντίνου, ενώ στο Παρθεναγωγείο η Ωραιοζήλη Δημητρίου, η οποία χαρακτηρίζεται ως «τελειοδιδάσκαλος», με την έννοια ότι έχει αποφοιτήσει με άριστα από το Παρθεναγωγείο, καθώς και η Θεοδότα Κωνσταντίνου, η οποία εργάζεται ως βοηθός. Στο Νηπιαγωγείο εργάζεται η Ελένη Δάνου με βοηθό την Αγν. Ναούμ.

Η απόλυση των δασκάλων της Ελληνικής Σχολής οδηγεί στην υποβάθμιση του πρώην «Τελείου Σχολαρχείου». Είναι πιθανόν να έφυγαν εκτός από τους 10 οικοτρόφους του Α. Πηχεώνα⁵⁰ και άλλοι φιλικά διακειμενοί προς τους φημισμένους δασκάλους που αποχώρησαν. Η μείωση των τάξεων⁵¹ και η απόδοση στον Στ. Ρώσση του τίτλου του διεθυντού κι όχι του σχολάρχη είναι στοιχεία που καταγράφονται στο αρχείο και αφορούν την περικοδο των κοινοτικών εγείδων, η οποία συνεχίζεται στη διάρκεια της ποιμαντορίας του άβουλου, όπως χαρακτηρίζεται από τον Πηχεώνα, μητροπολίτη Ιλαρίωνα, αλλά και στη διάρκεια της αρχιερατείας του Κωνσταντίνου, ο οποίος παύεται από το Πατριαρχείο, γιατί δεν διατάζει να προβεί σε εγκαινία βουλγαρικού ναού στο χωριό Κωστανένισιο⁵².

Η υποβάθμιση εκδηλώνεται και στο Αλληλοδιδασκικό Σχολείο, το οποίο περιλαμβάνει τώρα μόνο έναν έως δύο δασκάλους, ενώ στο Παρθεναγωγείο η πρόσληψη της Ωραιοζήλης Δημητρίου, αποφοίτου του Παρθεναγωγείου

47. Εφημερίδα *Φάρος της Μακεδονίας*, 18/8/1881. Εκεί και η αναφορά στην καταγωγή και τα προσόντα του Ι. Κώτου.

48. Συμβόλαιο πρόσληψης «Ωραιοζήλης Δημητρίου τελειοδιδασκάλου του ένταυθα Έλληνικού Παρθεναγωγείου» της 17 Οκτωβρίου 1878. Βλ. σημ. 101.

49. Πληροφορίες για τον Ι. Κώτο στην εφημερίδα *Φάρος της Μακεδονίας*, 18/8/1881.

50. Κων. Βακαλόπουλος, *ό.π.*, σ. 380.

51. Δεν υπάρχουν στο αρχείο άλλα συμβόλαια πρόσληψης.

52. Ο Στ. Ρώσσης υπογράφει ως διεθυντής σε επιστολή του της 11/6/1877 προς την εφορεία. Για το ζήτημα των κοινοτικών εγείδων βλ. Κ. Βακαλόπουλος, *ό.π.*, σσ. 402-404, όπου ο Κωνσταντίνος κατηγορείται ακόμα και για φιλοχρηματία, διάσπαση της κοινότητας, αδιαφορία. Την παραίτησή του φαίνεται ότι ζητάει και η ελληνική κυβέρνηση (βλ. Χρ. Καρδαράς, *Το οικουμενικό Πατριαρχείο και ο αλύτρωτος Ελληνισμός της Μακεδονίας, Θράκης, Ηπείρου μετά το Συνέδριο του Βερολίνου*, Αθήνα 1996, σ. 215). Άξια μνείας είναι και η αναφορά του πατριαρχικού κώδικα: «Κωνσταντίου διά λόγους άπαραίτητους παυθέντος συνοδική διαγνώσει» (βλ. 27 Νοεμβρίου 1882, κώδικας Π. Αρχιεπιστολάκι ΕΖ', σ. 273).

Θεσσαλονίκης, η οποία ορίζεται ως «τελειοδιδάσκαλος»⁵³ και οι συστάσεις του Δ. Γεωργίου προς τους εφόρους για την αξία της και για τον τρόπο που πρέπει να της συμπεριφέρονται αποτελούν προσπάθειες ανόδου του κύρους των σχολών και άμβλυωσης των εντυπώσεων που προκάλεσε η απομάκρυνση ικανών ανδρών εκπαιδευτικών.

Η επόμενη περίοδος είναι η περίοδος των νέων προσανατολισμών της κοινοτικής εκπαίδευσης, αφού ο διορισμός του νέου μητροπολίτη Κύριλλου Δημητριάδη από Βάρνης αποκαθιστά τις ισορροπίες που είχαν διασαλευτεί στην κοινότητα⁵⁴. Το 1884 θεμελιώνεται στη συνοικία Δραγωτά το δεύτερο Νηπιαγωγείο της κοινότητας⁵⁵. Η κατάργηση στα 1880 της αλληλοδιδασκτικής μεθόδου⁵⁶ οδηγεί στην αριθμητική αύξηση των διδασκόντων. Σε συμφωνητικό του έτους 1885 ο αρχιτέκτονας Μιχ. Ιωάννου υπόσχεται να χτίσει μέρος του κτηρίου στο γήπεδο Παλιοδώρου, όπου θα στεγαστεί η «Μεγάλη Ελληνική Σχολή Καστοριάς»⁵⁷.

Το Αρχείο σταματά το έτος αυτό, ίσως επειδή μεταφέρεται η Σχολή στο νεόδμητο κτήριο. Τα Αρχεία της νέας περιόδου λειτουργίας των σχολείων Καστοριάς δεν έχουν βρεθεί.

Γι' αυτό το τελευταίο διάστημα, για το οποίο η λειτουργία των σχολείων μάς είναι γνωστή, ως δάσκαλοι διορίζονται στην Ελληνική Σχολή ο Αθ. Καραπατσιδης, ο οποίος αναλαμβάνει και τη διεύθυνση της Ελληνικής Σχολής⁵⁸, ο Αθ. Γκανάτσιος⁵⁹, τριτοετής της Φιλοσοφικής Σχολής, και ο Α. Σα-

53. Δηλαδή ως διδασκάλασα πρώτης τάξεως εις Χ. Λέφα, *ό.π.*, σ. 169.

54. Για τον Κύριλλο Δημητριάδη τον από Βάρνης βλ. κώδικα, Π Αρχαιοφυλάκιο ΕΖ, σ. 273 και 364. Ο Κύριλλος φτάνει στην Καστοριά από τη Βάρνα στις 27 Νοεμβρίου 1882 και φεύγει στις 11 Οκτωβρίου 1888 «προβιβασθείς εις Μητροπολίτην Λήμνου».

55. Επιστολή αδελφών Δρεμπενιώτου προς την εφορεία της 21 Οκτωβρίου 1884 όπου αναφέρεται «παρακαλέσμεν αυτήν όπως έγγραψή τὰ δνόματα ἡμῶν εἰς τὸ βιβλίον τῶν Λασσοθετῶν... τὸ ποσὸν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς μέρος τοῦ ὅλου δαπανηθέντος ποσοῦ τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ ἡμῶν Δραγωτᾷ πρὸ μικροῦ ἀνεγερθέντος Ἑλληνικοῦ Νηπιαγωγείου».

56. Χρ. Λέφας, *ό.π.*, αναφορά στο ΒΔ της 3/9/1880 με το οποίο μεταβάλλεται η μέθοδος διδασκαλίας σε συνδιδασκτική, σ. 125. Η καθιέρωση της συνδιδασκτικής μεθόδου και στα σχολεία του αλύτρωτου ελληνισμού είναι εμφανής στο «πρόγραμμα τῆς 4ετοῦς ὁμοιομόρφου διδασκαλίας διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα» που εκπονείται ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Εκπαιδευτικὴν Επιτροπὴν τῆς 1887 (βλ. *Εκκλησιαστικὴ Αἰθρία*, τ. 11, ἐτ. Ζ' , 1887, σ. 86-87).

57. «Συμφωνητικὸν ἐγγράφου τῆς Ἐφορείας τῶν Ἑλληνικῶν Σχολῶν Καστοριάς καὶ τοῦ Μ. Ἰωάννου ἐξ Ἀποσκέπου ἀρχιτέκτονος ἐργογράφου διὰ τὴν ἀνάγερον τῶν τοιχωμάτων μετὰ τῆς στέγης καὶ στήσεως τοῦ θαβανίου καὶ τῶν στηλῶν τῶν διαφόρων χωρισμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ γηπέδου Παναγιωδώρου ἀνεγερθησομένης Μεγάλης Ἑλληνικῆς Σχολῆς Καστοριάς», Ἰουνίος 1885.

58. «Συμβόλιον προσλήψεως τοῦ Α. Καραπατιδίου ὡς Διευθυντοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Καστοριάς τῆς 13/7/1885». Στὸ Συμβόλιον τονίζεται ὅτι αὐτὸς «θὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῶν σχολῶν τῶν τῶν πρὸ γράμματι τὸ ὅποιον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐγκρισιν καὶ ἐπικύρωσιν τῆς Ἐφορείας».

59. «Συμβόλιον προσλήψεως Αθ. Γκανάτσιου τῆς 22/6/1885». Σύμφωνα με το Συμβόλιον ο

κελλαρίδης, ο οποίος χαρακτηρίζεται ως «διδάσκαλος». Στη Δημοτική Σχολή Αρρένων, όπως ονομάζεται η πρώην Αλληλοδιδασκική Σχολή μετά την κατάργηση της αλληλοδιδασκικής μεθόδου, υπηρετούν ο Γ. Μάνου ως διευθυντής⁶⁰, ο Γ. Χουζούρης⁶¹, ο Αγ. Στούκας⁶², ο Αντ. Λιάντσης⁶³ και ο Γ. Ν. Τεργής ως δημοδιδάσκαλος⁶⁴, ενώ στο Νηπιαγωγείο Α΄ υπηρετεί η Ελ. Δαφνοπούλου⁶⁵ και στο καινούριο Νηπιαγωγείο που ιδρύεται η Κ. Τσεταιά.

Στο Παρθεναγωγείο υπηρετεί ως διευθύντρια⁶⁶ η Ευθ. Παπαδοπούλου, ενώ η Μ. Δεμπενιώτου ονομάζεται υποδιδάσκαλος σε συμφωνητικό της 6ης Ιουλίου 1885, δηλαδή βοηθός⁶⁷.

Στο αρχείο Καστοριάς σώζονται πολυάριθμες αποδείξεις πληρωμών των δασκάλων, γεγονός που μας επιτρέπει να παρακολουθήσουμε τις διακυμάνσεις των αμοιβών του εκπαιδευτικού προσωπικού και να καταλήξουμε σε συμπεράσματα που μπορούν να αξιοποιηθούν συγκριτικά. Τα συμπεράσματα αυτά είναι:

Από το 1840 ως το 1842, δηλαδή σ' όλη τη διάρκεια της περιόδου προετοιμασίας, οι αμοιβές του εκπαιδευτικού προσωπικού κυμαίνονται από 300

Γκανάτσος «οφείλει να διδάσκη τὰ μαθήματα τοῦ προγράμματος καταβάλλων πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῆς Σχολῆς».

60. «Συμφωνητικὸν Γ. Μάνου διευθυντοῦ τῆς Δημοτικῆς Σχολῆς Ἀρρένων τῆς 22/7/1885». Ο Μάνος οφείλει «ἵνα ἐγκαίρως ἐπιλαβόμενος τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων διάγη καθ' ὅλον τὸ σχολικὸν ἔτος ἔκτελὸν πιστῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸ ἔργον του δῆλον δὲ τὴν ἐγγραφὴν τῶν μαθημάτων κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς παιδαγωγικῆς λειτουργίας τοῦ σχολείου καὶ τὴν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ σχολείῳ ἐν γένει ἄμεσον αὐτοῦ ἐπιπτεῖαν».

61. Συμφωνητικὸ του Γ. Χουζούρη με την εφορεία της 25/6/1885. Στο συμφωνητικό η εφορεία υπόσχεται να πληρώσει 40 λίρες.

62. Συμφωνητικὸ Α. Στούκα της 22/7/1885. Στο συμφωνητικὸ αναγράφεται ὅτι «ὁ δημοδιδάσκαλος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν πρόδον τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν τῆς νεολαίας...», ἐπισημαίνεται δε ὅτι η διδασκαλία «θα γίνῃ ἐν τῇ Δημοτικῇ Σχολῇ συνωδὰ τῷ κανονισμῷ καὶ τῷ προγράμματι αὐτῆς».

63. Συμφωνητικὸ Α. Λιάντση με την εφορεία της 3/7/1885. Σύμφωνα με αὐτὸ «ὁ διδάσκαλος ὀφείλει να ἐκπληροῖ ἐπιμελῶς καὶ ἀόκνως τὸ ἀνατιθέμενον αὐτῷ καθῆκον διδάσκων μετὰ ζήλου καὶ εὐσυνειδησίας τὴν ἐμπειστημένῃ αὐτῷ νεολαίαν ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας καὶ εὐταξίας αὐτῆς καὶ ἐν γένει δεικνύων τὴν ἀπαιτούμενην αὐταπάρνησιν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Σχολῆς».

64. Συμφωνητικὸ Γ. Τεργῆ με την εφορεία της 6/7/1885. Στο συμφωνητικὸ ο «δημοδιδάσκαλος ὑπεύθυνος ὦν διὰ τὴν πρόδον τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν τῆς νεολαίας υπόσχεται νὰ διδάξῃ ἐν τῇ Δημοτικῇ Σχολῇ συνωδὰ τῷ κανονισμῷ καὶ τῷ προγράμματι αὐτῆς».

65. Συμφωνητικὸ Ελ. Δαφνοπούλου της 5/7/1885. Η νηπιαγωγὸς υπόσχεται να διδάξει «ῶρας καθ' ἑβδομάδα τσαοτάς ὀλοάας ἀπαιτεῖ τὸ πρόγραμμα τοῦ Νηπιαγωγείου Καστοριάς ἐπὶ ἔν ἔτος ἀντὶ 45 λιρῶν».

66. Συμφωνητικὸ Ευθ. Παπαδοπούλου 6/7/1885. Στο συμφωνητικὸ η Παπαδοπούλου υπόσχεται «ἵνα διδάξῃ ὡς Διευθύντρια μετὰ μᾶς ὑποδιδασκάλου κατὰ τὸ πρόγραμμα τὸ συνταχθὸς ὑπ' αὐτῆς τῆ ἐγκρίσει τῆς Ἐφορείας διὰ ἔν ἔτος ἀρχόμενον ἀπὸ 16 Αὐγούστου καὶ λήγον Ἰούλιον 1886».

67. Συμφωνητικὸ 6 Ιουλίου 1885 «μετὰ μᾶς ὑποδιδασκάλου».

ως 500 γρόσια ετησίως, περίπου 3-5 λίρες.

Αντίθετα από το 1843 ως 1860, δηλαδή στη διάρκεια της πρώιμης περιόδου, οι αμοιβές για τους βοηθούς που εδώ ονομάζονται «υποδιδάσκαλοι» είναι αισθητά διαφοροποιημένες από εκείνες των λοιπών εκπαιδευτικών, δηλαδή ανέρχονται σε 600 γρόσια ή 6 λίρες ετησίως. Αντίθετα, οι αλληλοδιδάκτες ή ελληνοδιδάσκαλοι αμείβονται με 6.000 γρόσια ή 60 λίρες.

Στη διάρκεια της περιόδου προσαρμογής, από το 1860-1865, οι αμοιβές των βοηθών (υποδιδασκάλων) αυξάνονται στις 9 λίρες ετησίως, και οι αντίστοιχες των διδασκάλων της Δημοτικής και της Ελληνικής Σχολής κυμαίνονται από 60-90 λίρες, ενώ από το 1865 ως το 1875, δηλαδή στη διάρκεια της περιόδου ακμής, οι αμοιβές των γυναικών εκπαιδευτικών κυμαίνονται από 30-60 λίρες ετησίως. Η διαφορά στις αμοιβές ανδρών-γυναικών δεν ξενίζει τον μελετητή της περιόδου, αφού μαρτυρείται μεγαλύτερη διακύμανση σε άλλα αρχεία. Θα πρέπει μάλιστα να αποδοθεί στη βαρύνουσα σημασία που απέδιδαν οι κοινότητες αυτής της περιόδου στην εκπαίδευση των αρρένων και στο μειωμένο ενδιαφέρον για την εκπαίδευση των θηλέων. Εξακολουθεί εξάλλου να υφίσταται το χάσμα ανάμεσα στις αμοιβές των δασκάλων και των υποδιδασκάλων.

Ακόμα στη διάρκεια της περιόδου παρακμής, η οποία εκτείνεται από το 1875-1882, οι αμοιβές των διδασκάλων πέφτουν στις 30-40 λίρες, ενώ φανερή και τρανταχτή εξαιρέση αποτελούν οι μισθολογικές απολαβές του Στ. Ρώσση που ανέρχονται σε 90 λίρες ετήσια. Ο εκπαιδευτικός αυτός με δήλωσή του της 11/6/1877 δωρίζει 10 λίρες, αποβλέποντας στο γενικό της πατρίδας όφελος.

Τέλος από το 1882 ως το 1886, δηλαδή την περίοδο των νέων προσανατολισμών, οι αμοιβές αναβαθμίζονται και κυμαίνονται πάλι από 40-80 λίρες ετήσια.

2. Εποπτεία και διοίκηση της εκπαίδευσης στην Καστοριά

Οι ιδιαιτερότητες της εκπαίδευσης στην Καστοριά είναι πολλές.

Είναι σίγουρο ότι η Καστοριά διαμορφώνει σχολικό δίκτυο πριν από την περίοδο του Τανζιμάτ. Έτσι, ο παρεμβατικός ρόλος της Εκκλησίας είναι ισχυρός, αφού αυτή κατευθύνει την εκπαίδευση πολύ πριν εδραιωθούν οι θεσμοί που καθιερώνονται στα πλαίσια των οθωμανικών μεταρρυθμίσεων.

Στο αρχείο των ετών 1840-1885 η εφορεία των σχολών Καστοριάς δεν φαίνεται να εκλέγεται με βάση υφιστάμενους κοινοτικούς θεσμούς. Όλες οι αιτήσεις φαίνονται να απευθύνονται σε μια συλλογικά λειτουργούσα εφορεία η οποία πλαισιώνει τον μητροπολίτη και έχει ενιαία στάση. Παρ' όλα αυτά αργότερα με την εδραίωση των μεταρρυθμίσεων η εφορεία εκλέγεται σύμφω-

να με τους κοινοτικούς θεσμούς. Έτσι στα 1880: α) είναι τετραμελής, β) έχει τη διαχείριση του ταμείου και των λασσών για μια τριετία, γ) εκλέγεται από τη γενική συνέλευση των εγκριτοτέρων πολιτών που συγκαλούνται από τον μητροπολίτη, δ) γίνεται λογοδοσία κατά τις διατάξεις του κανονισμού, ε) γίνεται θεώρηση των λογαριασμών, στ) υπογράφουν οι παρευρισκόμενοι, ζ) επικυρώνει ο μητροπολίτης κατά την εκλογή νέας εφορείας, η) οι τέως έφοροι έχουν δικαίωμα επανεκλογής⁶⁸.

Παράλληλα με τους εφόρους αξιόλογο κύτταρο κοινοτικού βίου είναι και η ενορία. Στο αρχείο καταγράφεται μια ενοριακή συνέλευση της 1 Ιανουαρίου 1882, στα πλαίσια της οποίας αποφασίζεται να δοθούν από κάθε ενορίτη 6 οθωμανικές λίρες κατ' έτος στην εφορεία των εκπαιδευτικών καταστημάτων για επισκευή σχολικού κτιρίου (προφανώς του Νηπιαγωγείου της Αγ. Παρασκευής που χτίζεται στα 1884), ενώ εγκρίνεται έρρανος σε περίπτωση ανάγκης. Η συνεισφορά ορίζεται ότι ισχύει για μια τριετία⁶⁹.

Ο παράγοντας εκείνος που κατευθύνει την εκπαίδευση είναι οπωσδήποτε η εφορεία. Ονομάζεται «Εφορεία των Σχολών και των Λασσών»⁷⁰ και αναπτύσσει οικονομικές δραστηριότητες μέσω των αδελφών Δούμπα⁷¹ που ήταν εγκατεστημένοι στη Βιέννη. Οι δοσοληψίες γίνονται μέσω αυτών με την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος. Πρόκειται επομένως για μια κοινότητα με ανεπτυγμένες τις οικονομικές συναλλαγές με το εξωτερικό, η οποία εξελίσσεται σε οικονομικό οργανισμό και επενδύει για την εκπαίδευση. Ενώ όμως η οικονομική δραστηριότητα της κοινότητας είναι έντονη, οι παιδαγωγικοί προβληματισμοί δεν απασχολούν τους εφόρους. Ένα από τα εξέχοντα μέλη της κοινότητας, ο πανεπιστημιακός καθηγητής Δαμιανός Γεωργίου, ο οποίος ζει στην Αθήνα, αναλαμβάνει ως «πληρεξούσιος των εφόρων»⁷² τη σύναψη συμ-

68. Εφημ. *Φάρος της Μακεδονίας*, 18/8/1881. Όσον αφορά τον όρο «Ταμείο των Λασσών», ο οποίος απαντά την τελευταία περίοδο της τουρκοκρατίας σε πολλές κοινότητες, σημαίνει τους τόκους που προκύπτουν από την κατάθεση δωρεών υπέρ της κοινότητας. Σώζεται στο αρχείο επιστολή των αδελφών Δούμπα από τη Βιέννη με ημερομηνία 4/1/1873, η οποία απευθύνεται από τους «τιμίους Έπιτρόπους τών ἑλληνικῶν σχολείων ἐκ Λασσῶν εἰς Καστοριαν». Σε προγενέστερη μάλιστα επιστολή προς τους αδελφούς Δούμπα με ημερομηνία 12/10/1867 οι εκπρόσωποι της κοινότητας υπογράφουν ως «Έφοροι τῶν Σχολῶν ἐκ Λασσῶν Καστορίας».

69. Ενοριακή συνέλευση της 1/1/1882, στην οποία υπογράφουν οι Δ. Σιόμος και Ναούμ Δράσκος. Σ' αυτήν αναγράφονται τα εξής: «ὕποχρεούμεθα οἱ ἐνορίται τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας νὰ δίδωμεν κατ' ἔτος εἰς τὴν Ἐφορείαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων λίρας ὀθωμανικὰς 6. Εἰς βάρους ἡμῶν προσέτι θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐπισκευή, ἅμα δὲ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης καὶ ὁ ἔρρανος. Ἡ ἀπόφασις ἰσχύει διὰ μίαν τριετίαν».

70. Έχει μάλιστα και ιδιαίτερη σφραγίδα.

71. Εγγραφο των αδελφών Δούμπα από τη Βιέννη, 11/1/1877, στο οποίο περιγράφεται η σφραγίδα της «Επιτροπῆς τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Λασσῶν».

72. Επιστολή Δαμιανού Γεωργίου της 31/8/1872 στην οποία αναφέρει ότι λειτουργεί ως πληρεξούσιος των εφόρων. Η διατύπωση είναι η εξής: «διὰ τοῦ παρόντος Συμβολαίου ἰσχύοντος ὁ κύριος Δαμιανός Γεωργίου πληρεξούσιος τῶν Ἐφόρων συμβάλλεται ὡς ἐξῆς...».

φωνητικών και συμβολαίων ακόμα και χωρίς την έγκριση των εφόρων, περνούσε ως το 1880. Η παρεμβατική του λειτουργία είναι ισχυρή και εκδηλώνεται με την επιλογή των μελλοντικών διδασκαλισσών⁷³. Καθορίζει ακόμα τα ποσά της προκαταβολής και τα οδοιπορικά. Επιβάλλει έπειτα τις επιλογές του χωρίς να προσδιορίζει τα κριτήρια⁷⁴.

Αναφέρει ακόμα ρητά ότι συμφωνεί πριν πάρει τη σχετική έγκριση, «πριν ή λάβω σήμερον τό χθεσινόν τηλεγράφημα είχον ήδη συμφωνήσει μετά της κυρίας, ή κατά τό μετ' αὐτῆς συναφθέν συμβόλαιον». Είναι επομένως προφανές ότι η έγκριση των επιλογών του από την εφορεία θεωρείται εκ των προτέρων δεδομένη⁷⁵.

Τα κριτήρια επιλογής του Δ. Γεωργίου ανταποκρίνονται στις αντιλήψεις της εποχής του και στις ανάγκες της. Έτσι, προτάσσονται στοιχεία που αφορούν την ηθική ποιότητα των διδασκαλισσών⁷⁶ ή τονίζεται το κύρος και η υπόληψη που πρέπει να απολαμβάνουν⁷⁷. Παράλληλα επιχειρείται μια σύγκριση αυτής που διορίζεται με άλλες υποψήφιες σε σχέση με τις οποίες η συγκεκριμένη χαρακτηρίζεται ως υπέρτερη⁷⁸. Τέλος επισημαίνεται ότι η εντοπιότητα ορισμένων διδασκαλισσών, εφόσον υφίσταται, αποτελεί θετικό στοιχείο, γιατί ο κοινωνικός περίγυρος θα την αποδεχτεί θετικά⁷⁹.

Επιπλέον ο Δ. Γεωργίου βρίσκεται σε συνεργασία και με τον πρόξενο Μοναστηρίου⁸⁰. Παράλληλα λειτουργεί και με ή χωρίς έγκριση του «Σύλλογος προς διάδοσίν των Ελληνικών Γραμμάτων»⁸¹.

Συντονίζει τέλος το δίκτυο υποτροφιών του Βελιείου κληροδοτήματος, προτείνοντας πρόσωπα ως άξια ή αφαιρώντας τους τη χρηματοδότηση αν υπάρξουν αρνητικές ενδείξεις⁸². Υποβάλλει έπειτα προτάσεις στην εφορεία για τον προσδιορισμό του ύψους των αμοιβών του εκπαιδευτικού προσωπι-

73. Επιστολή Δ. Γεωργίου της 9/11/1860: «Έσμφώνησα τῆ Μαριγώ Γ. Πέφερα...».

74. Επιστολή Δαμιανού Γεωργίου της 9/11/1860. («εϋχομαι ή ἐκλογή μου νά δικαιώση τās ἐλπίδας σας»).

75. Σπάνια δηλώνει «άνυπομόνως περιμένομεν ἀπάντησιν εἰς τό τηλεγράφημα ἡμῶν» (10 Σεπτεμβρίου 1875).

76. Επιστολή Δ. Γεωργίου: «ή καλή αὐτή νέα» (17 Οκτωβρίου 1877).

77. Επιστολή Δ. Γεωργίου: «διότι εἶναι ἀξία πολλῆς ὑπολήψεως» (17 Οκτωβρίου 1875).

78. Επιστολή Δ. Γεωργίου: «Εἶναι κατά πολὺ ὑπερτέρα» (17 Οκτωβρίου 1877).

79. Επιστολή Δ. Γεωργίου της 22/5/1874: «ή νέα εἶναι καλή καί πιστεύω διότι ὁ διορισμός της εἰς Καστορίαν θέλει κάμει εὐάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν».

80. Επιστολή Δ. Γεωργίου προς τους εφόρους, όπου αναφέρεται στη συνεργασία του με τον πρόξενο Μοναστηρίου (10 Σεπτεμβρίου 1875). «Σῆς ἐτηλεγραφήσαμεν διὰ τοῦ ἐν Βιτωλίου ἐλληνικοῦ προξένου κυρίου Λογοθέτου».

81. Η αναφορά γίνεται για τον Δ. Καλοσύτη, τον οποίο ο Δ. Γεωργίου θέλει νά τον κλείσει για νά μεταβεί στην Καστοριά (1875): «Ο Σύλλογος τόν θέλει εἰς τὰ Βιτώλια». Ἐτσι ορίζεται ο Στ. Ρώσσης ως διάδοχος του Σακελλαρίου.

82. Επιστολή Δ. Γεωργίου προς την εφορεία. Παύεται ο Ι. Μιχαήλ από την υποτροφία (24/7/1874).

κού, καθώς και για την αποδοχή πιθανών συμβιβαστικών ή εναλλακτικών προτάσεων «προτείνω ίνα τῆς δοθῶσι, διότι οὐδεμία ἀποδέχεται μέ ὀλιγώτερα»⁸³. Σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις προτείνει αύξηση του ποσού με τα επιχειρήματα ότι το πρόσωπο που επιλέγεται έχει πολλά πλεονεκτήματα⁸⁴. Τέλος δηλώνει την πίστη του στον Θεό και στη βοήθεια που μπορεί να προσφέρει στην υλοποίηση των στόχων της εκπαίδευσης θηλέων⁸⁵.

Η ανάθεση της εντολής για τις προσλήψεις εκπαιδευτικών αναγνωρίζεται από τον Δαμιανό Γεωργίου ως έργο της εφορείας. Στη συνέχεια όμως προτείνεται από τον ίδιο η αντικατάσταση όλων των δασκάλων της Ελληνικής Σχολής, κάτι που είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι έγινε⁸⁶ το 1876.

Είναι άρα φανερό ότι η δύναμή του και η κηδεμονία του στα κοινοτικά πράγματα είναι μεγάλη, τουλάχιστον ως το 1880. Από την περίοδο αυτή και έπειτα δεν σώζονται επιστολές του στο αρχείο της «Ι. Μητροπόλεως Καστορίας». Ο ρόλος του Δαμιανού Γεωργίου δεν μπορεί να ερμηνευτεί, αν δεν ληφθούν υπόψη τα εξής:

Πρώτα η θέση την οποία κατείχε στην Αθήνα (πανεπιστημιακός καθηγητής)⁸⁷. Ακόμα οι σχέσεις του με τον πρύτανη και η ένταξή του στην επιτροπή του Βελιείου κληροδοτήματος, που του επέτρεπαν να επιλύει τις οικονομικές συναλλαγές της κοινότητας ή να προωθεί συμπολίτες του ως υποτρόφους⁸⁸. Επίσης πρέπει να ληφθεί υπόψη η συγγένεια του με τον πανίσχυρο πρόκριτο και χρηματιστή Ναύμ Γεωργίου Δράσκα⁸⁹.

Δεν πρέπει να παραγνωρίζεται και η φιλία του με τον Δ. Σιόμο⁹⁰ ή το ιδιαίτερα αξιόλογο πνευματικό του επίπεδο.

Τέλος σημαντικός παράγοντας είναι η οικονομική του επιφάνεια, η οποία του έδινε τη δυνατότητα να προκαταβάλλει μέρος των χρημάτων⁹¹.

83. Επιστολή Δ. Γεωργίου, 22/3/1874.

84. Επιστολή Δ. Γεωργίου, 2/8/1868: «'Αντ' αὐτοῦ εὗρομεν ἀσυγκρίτως καταλλήλοτερον τὸν κύριον Καπλανίδην τελειόφοιτον Πανεπιστημίου, γνωρίζοντα πολλὰς ξένας γλώσσας. Δέον ὅπως αὐξήθῃ ὁ μισθὸς του εἰς 8000 γρόσιας».

85. Επιστολή Δ. Γεωργίου της 9/11/1860: «εἶθε νὰ θέλῃσῃ ὁ θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ τὸ ἔργον ὑμῶν ὡς ἱερὸν, εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ γυναικείου φύλου τῆς πατρίδος μας ἀποβλέπων».

86. Κων. Βακαλόπουλος, ὅ.π., σ. 394.

87. Κων. Βακαλόπουλος, ὅ.π., σ. 387.

88. Επιστολή Δ. Γεωργίου προς τους εφόρους της 4/12/1874, στην οποία τους γνωστοποιεί ότι η επιτροπή Βελιείου κληροδοτήματος ζητά να υποδεχτεί υπότροφους από την Καστοριά.

89. Κων. Βακαλόπουλος, ὅ.π., σ. 387.

90. Επιστολή Δ. Γεωργίου προς Δ. Σιόμο της 19/5/1876.

91. Βλ. συμφωνητικό με Μαριγώ Πρέφα της 5/10/1860. Η επιστολή προς τους εφόρους έχει ως εξής:

9 Νοεμβρίου 1860
'Εν 'Αθήναις

Ὁ συμπολίτης ὑμῶν Δαμιανὸς Γεωργίου

Συνεγράφησα τῇ Μαριγῶ Γ. Πρέφα ὡς διδασκάλου τοῦ Παρθενωγοείου Καστορίας 5000

Και ακόμα πρέπει να συμπεριλάβουμε στις εκτιμήσεις μας και το γεγονός ότι η δυνατότητα πειθούς που ασκούσε στις νεαρές εξ Εθνητών διδασκάλισσες, χάρη στην κοινωνική του θέση, ήταν μεγάλη.

Επομένως στην περίπτωση της Καστοριάς η έντονη προσωπικότητα του Δ. Γεωργίου οδηγεί σε μια μετάθεση αρμοδιοτήτων στο πρόσωπό του, με αποτέλεσμα να μονοπωλείται από τον ίδιο ο προβληματισμός και να κατευθύνεται από αυτόν η εκπαίδευση.

3. Τυπολογία συμφωνητικών - συμβολαίων πρόσληψης εκπαιδευτικού προσωπικού

Το αρχείο Καστοριάς είναι το πλουσιότερο σε σωζόμενα συμφωνητικά ή συμβόλαια, καθώς και σε αποδείξεις πληρωμών του εκπαιδευτικού προσωπικού. Στο «Αρχείο της Ιεράς Μητροπόλεως Καστοριάς» απαντούμε δύο κυρίως τύπους συμβολαίων που συνάπτονται ανάμεσα στους υπευθύνους της κοινότητας και στους εκπαιδευτικούς που κατά καιρούς διδάσκουν σ' αυτήν.

Ο πρώτος τύπος έχει το κύρος και τη δομή συμβολαιογραφικής πράξης, συντάσσεται σε συμβολαιογραφείο της Αθήνας και την πληρεξουσιότητα για τη σύνθεσή του απ' τη μεριά των εφόρων έχει ο Δαμιανός Γεωργίου. Στόχος της σύναψης του συμβολαίου είναι η δέσμευση του προσωπικού που εκλέγεται για να ικανοποιήσει τις εκπαιδευτικές ανάγκες της κοινότητας. Το κείμενο πρέπει να είχε ισχύ νομικού εγγράφου, ενώ η παραβίαση των υποχρεώσεων που καταγράφονταν σ' αυτό σήμαινε, όπως είναι ευνόητο, τη δίωξη του

δραχμάς διά 3 έτη και εγχομαι ή εκλογή μου ίνα δικαιώση τās έλπίδας σας. Έλαβε 1000 δραχμάς προκαταβολήν έν τών όποιών 850 έδωκα εξ ιδίων και 150 έγραφα εις τόν Κ. Καλογιάννην. Διά ναύλα εως Θεσσαλονίκην θα άπαιτηθώσι δραχμαί 120. Προκατέβαλον δραχμάς 97 και δραχμάς 6½ διά τó συμβόλαιον, ήτοι 97,6%.

Είθε ίνα θελήση ó Θεός να εύλογήση τó έργον ήμών ώς ιερών εις τόν φωτισμόν τού γυναικειού φύλου τής πατρίδος ήμών άποβλέπον.

Το συμβόλαιο έχει το εξής τυπικό:

Συμβολαιογραφική πράξις άρ. 2264

5-11-1860. Σήμερον Σάββατον έν Άθήναις και επί τής Αιολικης οδού 113, έν τῷ γραφείῳ τών Άδελφών Γαλανού ó Δαμιανός Γεωργίου ίατρος και καθηγητής τού Πανεπιστημίου Άθηνών ενεργών διά λογαριασμόν τών Έφορων διά έπιστολης τών τής 26ης Ιουνίου, συνήψε συμβόλαιον τῇ Μαριγῷ Πρέφα ίνα μεταβῆ εις Καστορίαν και έξασκήση τó επάγγελμά της εις τó αυτόθι άριστόστατον Παρθεναγωγείον επί έν έτος και έπ' άμιοβή 1666 δραχμών εκ τών όποιών τās 1000 προεπληρώθη τās δέ 666 θα λάβῃ έντός τριμήνου. Οί Έφοροι ύποχρεούνται ίνα καταβάλωσι τά έξοδα μεταβάσεως και ίνα παρέχωσι κατοικίαν έντός τού σχολείου.

Η διδασκάλισσα θέλει συμμορφωθῆ μέ τόν κανονισμόν τής Σχολῆς και συνεννοηθῆ περι τούτου μέ τούς Έφορους.

Έν Άθήναις 5-11-1860
 Ό Συμβολαιογράφος Α. Πέπας

συμβαλλομένου εντός των ορίων πάντοτε του αναγνωρισμένου Ελληνικού Βασιλείου.

Από την άλλη πλευρά, αυτή της εφορείας, η σύνταξη του εγγράφου σήμαινε τη νομική κατοχύρωση των προκαταβολών που δόθηκαν και την άρση κάθε απρόοπτου που θα οδηγούσε στη δυσλειτουργία των σχολών σε περιόδους κρίσιμες εθνικά. Το συμβόλαιο φαίνεται ότι αφορά τους μη οθωμανούς υπηκόους, οι οποίοι έρχονται από την Ελλάδα.

Για τους οθωμανούς υπηκόους επιλέγεται το άτυπο συμβόλαιο, το οποίο επικυρώνεται από τον μητροπολίτη Καστοριάς («Ο Κύριλλος Καστοριάς, βεβαιοί»⁹². Συμβόλαιο Κωνσταντινίδη Γεωργίου 3/6/1884) και το οποίο εμφανίζει ως συμβαλλόμενα μέλη την εφορεία των εκπαιδευτικών καταστημάτων και τον δάσκαλο. Και για τις δύο πλευρές το συμβόλαιο αυτού του είδους, λίγο ή πολύ τυποποιημένο, είναι μια μορφή κατοχύρωσης που προσλαμβάνει μεγάλες διαστάσεις, αν σκεφτούμε ότι την περίοδο αυτή η δικαστική εξουσία των χριστιανών βρίσκεται στα χέρια της Εκκλησίας και εντάσσεται στο καθεστώς των πατριαρχικών προνομίων⁹³.

Οι τύποι των συμβολαίων είναι δύο.

Ο πρώτος είναι η συμβολαιογραφική πράξη: αυτή έχει δομή συμβολαιογραφικού εγγράφου με τα εξής χαρακτηριστικά:

— Αριθμός.

— Ημερομηνία, τόπος συγγραφής της συμβολαιογραφικής πράξης.

— Περιγραφή των συμβαλλομένων μερών και έγκριση της πληρεξουσιότητας του ενός, καθώς και αναγραφή των επαγγελματικών τους ιδιοτήτων.

92. Συμβόλαιο Κωνσταντινίδη Γεωργίου της 3/6/1884. Το συμβόλαιο έχει ως εξής:

Συμβόλαιον

Δι' ού γίνεται δήλον ότι οί κύριοι Έφοροι τών ένταυθα έκπαιδευτικών καταστημάτων και ό δημοδιδάσκαλος Κωνσταντινίδης Γεώργιος συνέθεντο ώς εξής:

A. Οί κύριοι Έφοροι ύπόσχονται ίνα καταβάλλωσι τῷ είρημένῳ διδασκάλῳ τακτικῶς κατά τριμηνίαν τό αναλογόν έν 52 οθωμανικών λιρών έντησιον άντιμισθιον.

B. Ό διδάσκαλος ύπόσχεται νά καταβάλλη πάσαν προσπάθειαν είς προαγωγήν και εύδωκίαν τοῦ έν αὐτῷ άνατεθειμένου έργου.

Γ. Η παρούσα συμφωνία ίσχύει διά έν σχολικόν έντος άρχόμενον τήν 16ην Αύγουστου τρέχοντος έντους και λήγον τήν 30ην Ιουνίου τοῦ επίντος έντους 1885.

Δ. Οί συντιθέμενοι ύποχρεούνται νά άναγγείλωσι τήν διακοπήν η συνέχισιν τῆς παρούσης συμφωνίας τρεῖς μήνας πρό τῆς λήξεως.

Έγένοντο δύο όμοια και άντιλλάγησαν

Έν Καστορία τῆ 3η Ιουνίου 1884

Ό Κύριλλος Καστοριάς βεβαιοί.

*Ό επί τών έκπαιδευτικών καταστημάτων Έφορος
Ό δημοδιδάσκαλος Κωνσταντινίδης Γεώργιος*

93. Αυτοκρατορικό διάταγμα περί των εσωτερικών μεταρρυθμίσεων (1875) εις Χ. Παπαστάθη, *ό.π.*, σσ. 37-43.

— Καταγραφή του προϊόντος της συμφωνίας: ποιες υποχρεώσεις αναλαμβάνει ο καθένας από τους συμβαλλόμενους, τι αμοιβή προϋποτίθεται, πώς θα καταβληθεί.

Ιδιαίτερη θέση στην ενότητα αυτή έχει η τυπικά επαναλαμβανόμενη επισημάνση της ανάγκης προσαρμογής της διδασκαλίσσας με τον κανονισμό της σχολής και η συνεννόησή της με τους εφόρους⁹⁴.

Ο δεύτερος είναι αυτός που ορίζεται ως συμβόλαιον.

Ο όρος συμβόλαιο χρησιμοποιείται για έγγραφα ανάμεσα στην εφορεία και στον δάσκαλο που αναλαμβάνει να διδάξει.

Ο τύπος αυτός με την πάροδο του χρόνου αποκτά σταθερή δομή. Αρχικά προσδιορίζονται τα συμβαλλόμενα μέρη, εκ των οποίων το πρώτο είναι μόνη η εφορεία, ενώ το δεύτερο περιγράφεται ως προς τις σπουδές του.

Το κείμενο περιλαμβάνει τέσσερα-πέντε άρθρα, τα οποία αριθμούνται αλφαριθμητικά με την ένδειξη «άρθρον».

Στο πρώτο (Α) απ' αυτά αναγράφεται ο μισθός.

Στο δεύτερο (Β) ρυθμίζεται ο τρόπος καταβολής του, καθώς και ο χρόνος της τελευταίας εισπράξης. Συνηθέστατα η καταβολή είναι τριμηνιαία.

Στο τρίτο (Γ) άρθρο αναγράφονται οι υποχρεώσεις του διδάσκοντος, οι οποίες μπορούν να συνοψιστούν στα εξής: τακτική και επιμελής διδασκαλία, και υποχρέωση καταβολής κάθε προσπάθειας για την προαγωγή της σχολής.

Στο τέταρτο (Δ) άρθρο προσδιορίζεται η χρονική περίοδος, στα πλαίσια της οποίας ισχύει η συμφωνία και αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της.

Στο πέμπτο (Ε) άρθρο αναγράφεται η υποχρέωση της έγγραφης ειδοποίησης του καθενός από τα συμβαλλόμενα μέρη για την περαιτέρω ανανέωση της συμφωνίας δύο μήνες πριν από τη λήξη της.

Το συμβόλαιο κλείνει με τις υπογραφές και την κλασική διατύπωση «'Εν Καστορία...».

Το συμβόλαιο που εξυπηρετεί παρόμοιους στόχους εμφανίζεται με διάφορες παραλλαγές ως προς τη διατύπωση σε διαφορετικές χρονικές περιόδους. Έτσι έχουμε:

— Παγιοποίηση της εισαγωγικής φράσης:

«Δι' οὗ γίνεται δήλον ὅτι οἱ κ. Ἐφοροὶ τῶν ἐνταῦθα ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος Κωνσταντινίδης Γεώργιος συνέθεντο ὡς ἐξῆς...»⁹⁵.

— Συγχώνευση του πρώτου και δεύτερου άρθρου του συμβολαίου και παράλληλη εκφορά τους στο άρθρο Α.

— Διαφορετική διατύπωση των υποχρεώσεων του δασκάλου, η οποία είναι

94. Βλ. συμβόλαιο 5/11/1866.

95. Βλ. συμβόλαιο 3/6/1884.

συνάρτηση της θέσης που καταλαμβάνει στην εκπαίδευση (διαφορετικός προσδιορισμός των υποχρεώσεων του δασκάλου της Δημοτικής και της Ελληνικής Σχολής) αλλά και της ιδεολογίας της εποχής: «υπεύθυνος διά την πρόοδον τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν τῆς νεολαίας... συνωδὰ τῷ κανονισμῷ καὶ τῷ προγράμματι αὐτῆς»⁹⁶ καὶ «ὀφείλει ἵνα ἐκπληροῖ ἐπιμελῶς καὶ ἀόκνως τὸ ἀνατιθέμενον αὐτῷ καθήκον διδάσκων μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας τὴν ἐμπειστημένην αὐτῷ νεολαίαν καὶ ἐν γένει δεικνύων τὴν ἀπαιτουμένην αὐταπάρνησιν ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτῆς»⁹⁷.

Σ' ὅλες αυτές τις διατυπώσεις κυρίαρχα εἶναι δύο στοιχεῖα, τὸ αἴτημα γιὰ ἠθικὴ διαπαιδαγώγηση καὶ ἡ ἀνάγκη γιὰ πρόοδο, ἡ ὁποία δὲν προσδιορίζεται ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα με τὰ ὁποῖα συναρτάται.

— Διαφορετικὴ ἐκφορά τοῦ τίτλου. Συχνὰ ὁ ὅρος συμβόλαιον ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸν προσδιορισμὸ «συμφωνητικόν» ἢ «ιδιωτικόν συμφωνητικόν»⁹⁸, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν μεταβολές στη δομὴ τοῦ κειμένου.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ φράση, ἡ ὁποία σχετίζεται με τὴ σχέση τοῦ δασκάλου με τὸ πρόγραμμα καὶ τοὺς κανονισμοὺς.

Οἱ παραλλαγές στη διατύπωση αὐτῶν τῶν σημείων ἔχουν ὡς ἐξῆς:

— Ἀπλὴ ἀναφορά στὴν ἀνάγκη συμμόρφωσης τοῦ δασκάλου με τοὺς κανονι-

96. Βλ. συμφωνητικὸ 2/6/1884: «υπεύθυνος διά τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν τῆς νεολαίας... συνωδὰ τῷ κανονισμῷ».

97. Συμβόλαιον 9/6/1884. Τὸ συμβόλαιον ἔχει ὡς ἐξῆς:

Συμβόλαιον

Δι' οὗ γίνεται δῆλον ὅτι οἱ κύριοι Ἐφοροὶ τῶν ἐνταῦθα ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος Ἄν. Α. Λιάντης συνέθεντο ὡς ἐξῆς:

Α. Προσλαμβάνονται τὸν Ἄν. Α. Λιάντη ὡς διδάσκαλον τῆς ἐνταῦθα Δημοτικῆς Σχολῆς χορηγοῦντες ἐτήσιον μισθὸν 40 λιρῶν ὀθωμανικῶν ἀνά τριμηνίαν.

Β. Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει ἵνα ἐκπληροῖ ἐπιμελῶς καὶ ἀόκνως τὸ ἀνατιθέμενον αὐτῷ καθήκον διδάσκων μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας τὴν ἐμπειστημένην αὐτῷ νεολαίαν καὶ ἐν γένει δεικνύων τὴν ἀπαιτουμένην αὐταπάρνησιν ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτῆς.

Γ. Ἡ συμφωνία ἰσχύει ἀπὸ 16ης Αὐγούστου τρέχοντος σχολικοῦ ἔτους ἕως 30 Ἰουνίου ἐπιόντος.

Δ. Περὶ τῆς ἀναεῶσεως ὀφείλουσι νὰ συνεννοῶνται οἱ συντιθέμενοι.

Ἐν Καστορίᾳ τῆ 9ῃ Ἰουνίου 1884.

98. Ἰδιωτικὸ συμφωνητικὸ Ἐλ. Σκανδαλίδου, 13/10/1872. Τὸ συμφωνητικὸ περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς:

1. Ἡ Κυρία Ἐλ. Σκανδαλίδου δημοδιδασκάλισσα Β. τάξεως ἀναλαμβάνει τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας Νηπιαγωγείου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διδασκαλίαν κατὰ τὸ πρόγραμμα καὶ τὴν τάξιν τοῦ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀρσακείῳ προτύπου καὶ τοὺς κανονισμοὺς οἷς ἠθέλε κρίνει ἀναγκαίους ἢ ἐν Καστορίᾳ Ἐφορεία, ὑπόσχεται δὲ ἵνα καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν εἰς εὐδόσιν τοῦ ἐν αὐτῇ ἀνατεθεμένου ἔργου.

2. Χορηγηθῆσεται αὐτῇ τὸ ποσὸν τῶν 35 λιρῶν κατ' ἔτος πληρωτέον ἀνά τριμηνίαν.

3. Καταβληθῆσονται ἔξοδα μεταβάσεως 5 λιρῶν.

4. Ἡ συμφωνία ἰσχύει διὰ 2 ἔτη, λήγει δὲ τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1873.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Ὀκτωβρίου 1872.

σμούς και συνεννόησης με τους εφόρους⁹⁹.

- Απλή καταγραφή της τυποποιημένης φράσης «συνωδά τῷ κανονισμῷ και τῷ προγράμματι»¹⁰⁰.
- Περιφραστική διατύπωση του θέματος «κατά τὰς ἀνάγκας τοῦ καταστη-
ματος καὶ σύμφωνα με τὸν ἐν ἰσχύι κανονισμόν τῆς κοινότητος τὸ πρό-
γραμμα καὶ τὰς διατάξεις τῆς Ἐφορείας». Εἰδώ η περιφραση υπονοεῖ ὅτι
οι δυνατότητες εἶναι περισσότερες, ἀφοῦ οι υφιστάμενες ἀνάγκες οδηγούν
σε επαναπροσδιορισμὸ των συνθηκῶν, με παράλληλο σεβασμὸ του κανο-
νισμού, του προγράμματος και των διατάξεων της εφορείας¹⁰¹.
- Τη διατύπωση της υποχρέωσης σεβασμοῦ οποιουδήποτε προγράμματος
«να διδάξη πάντα τὰ ἐπιβληθσόμενα αὐτῷ μαθήματα ὑπὸ τῶν κατὰ και-
ροὺς γιγνομένων προγραμμάτων»¹⁰² με την επιγραμματική απόδοση της

99. Συμβολαιογραφική πράξη 5/11/1860.

100. Συμφωνητικό Α. Σακελλαρίου, 7/6/1884. Το συμφωνητικό ἔχει ως ἐξῆς:

Συμφωνητικὸν Κυρίλλου Ἀριστείδου Σακελλαρίδου

Αον. Ἡ Ἐφορεία συμφωνεῖ τὸν Ἀριστείδην Σακελλαρίδην διδάσκαλον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Σχολῇ ἀπὸ 16 Αὐγούστου ἕως 16 Ἰουλίου ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 40 ὀθωμανικῶν λιρῶν.

*Βον. Ὁ Ἀριστείδης Σακελλαρίδης ὑπόσχεται ἵνα διδάξη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Σχολῇ συνωδά τῷ κα-
νονισμῷ καὶ τῷ προγράμματι αὐτῆς.*

Γον. Ἡ Ἐφορεία ὑπόσχεται νὰ καταβάλλῃ ἐγκαίρως τὸ ποσόν.

Δον. Ἡ προειδοποίησις διὰ ἀνανέωσιν δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ Μαΐου.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 7ῃ Ἰουνίου 1884.

101. Συμβόλαιο 17 Οκτωβρίου 1885. Ωραιοζήλη Δημητρίου. Το συμβόλαιο περιλαμβάνει τα ἐξῆς:

Συμβόλαιον

Δι' οὗ γίνεται δῆλον ὅτι μεταξὺ τῶν κυρίων Ι. Αὐγερινοῦ καὶ Παύλου Φήλιου ἐνεργούντων ὡς ἐκπροσώπων τῆς Ἐφορείας τῶν ἐν Καστορίᾳ ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ τῆς κυρίας Ὁραιοζήλης Δημητρίου τελειοδιδασκάλου τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου συνεισηθήσαν τὰ ἑξῆς:

*Ἡ κυρία Ὁραιοζήλη ἀναλαμβάνει τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἐν Καστορίᾳ Παρθεναγωγείου ὑποχόμενη οὐ μόνον νὰ διευθύνῃ ἀλλὰ καὶ νὰ διδάξη ἐν αὐτῷ κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ καταστή-
ματος καὶ σύμφωνα με τὸν ἐν ἰσχύι κανονισμόν τῆς κοινότητος τὸ πρόγραμμα καὶ τὰς δια-
τάξεις τῆς Ἐφορείας ὑποσχομένη ὅπως ἀναχωρήσῃ αὐριον διὰ Καστορίαν.*

*Ἡ δὲ Ἐφορεία τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ὑπόσχεται ὡς ἀντιμισθίαν διὰ τὸ τρέ-
χον σχολικὸν ἔτος λίρας 55 πληρωτέας κατὰ τριμηνίαν πρὸς δὲ κατοικίαν, καθύμειον ὕλην καὶ
ὑπηρεσίαν δωρεάν, πρὸς δὲ καὶ τὰ ὀδοπορικά ἔξοδα αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς.*

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 17 Ὀβρίου 1885

102. Συμφωνητικό Α. Ρέσσου, 26/6/1879. Το πλήρες κείμενο του συμφωνητικοῦ ἔχει ως ἐξῆς:

*«Διὰ τοῦ παρόντος οἱ κύριοι Ἐφοροὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων τῆς πόλεως
ταύτης ἀφενὸς, ἀφετέρου δὲ ὁ κύριος Ἀριστείδης Ρέσσος συμφωνοῦσιν ὡς ἑξῆς:*

*α) Οἱ μὲν κύριοι Ἐφοροὶ προσλαμβάνουσι τὸν κύριον Ἀριστείδην Ρέσσον ὡς τέταρτον ἑλλη-
νοδιδάσκαλον ἐπὶ ἑν ἔτος ἐπὶ μισθῷ τριάκοντα λιρῶν ὀθωμανικῶν.*

*β) Ὁ δὲ κύριος Α. Ρέσσος ὑποχρεοῦται ἐπὶ τῷ ἀνωθι ῥηθέντι μισθῷ ἵνα διδάξη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ
Σχολῇ τῆς πόλεως ταύτης πάντα τὰ ἐπιβληθσόμενα αὐτῷ μαθήματα ὑπὸ τῶν κατὰ καιροῦς*

- ρευστότητας των προγραμμάτων αυτών.
- Την ένταξη της αναγκαιότητας τήρησης του προγράμματος στα «διδασκαλικά καθήκοντα», τα οποία καταγράφονται χωρίς να προσδιορίζονται¹⁰³.
 - Τη σαφή αναφορά στον τρόπο καθορισμού του προγράμματος «υπό της όλομελείας των εν τῇ Ἀλληλοδιδασκτικῇ Σχολῇ συνδιδασκόντων κατὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς Σεβαστῆς Ἐφορείας»¹⁰⁴.
 - Τον προσδιορισμό του προγράμματος του προτύπου του Ἀρσακείου, στο οποίο θα βασιστεῖ ἡ διδασκαλία: «κατὰ τὰ προγράμματα καὶ τὴν τάξιν τοῦ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀρσακείῳ προτύπου καὶ τοὺς κανονισμοὺς οὓς ἤθελε κρίνει ἀναγκαίους ἢ ἐν Καστορίᾳ Ἐφορεία». Στο σημεῖο αὐτὸ ἡ δέσμευση γιὰ τήρηση προγράμματος ἀναλόγου με τὸ πρότυπο τοῦ Ἀρσακείου εἶναι μάλλον τυπικὴ καὶ ἀπόρροια τῆς ἀκαδημαϊκῆς κατάρτισης τοῦ Δ. Γεωργίου που ἀμβλύνεται ἀπὸ τὴν ἐπόμενη φράση, ὅπου ὑπάρχει ἀναφορά στὶς δυνατότητες παρέμβασης τῆς εφορείας. Ἴσως ὁμως καὶ νὰ πρόκει-ται γιὰ μέθοδο ἐντυπωσιασμοῦ τῆς ἐπίδοξης ἀθηναίας παρθενωγοῦ¹⁰⁵.

γυνομένων προγραμμάτων.

γ) Ὁ μισθὸς αὐτοῦ θέλει πληρώνεσθαι ἀνὰ τριμήνον. Ἡ δὲ μισθοδοσία τοῦ ἀρχεταί ἀπὸ τῆς 10ης Αὐγούστου.

δ) Ἀμφότεροι νὰ προειδοποιῶσι περὶ ἀνανεώσεως πρὸς τριμηνίας.

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 26ῃ Ἰουνίου 1879

103. Συμφωνητικὸ «ἀλληλοδιδάκτου Α. Ζάχου», 21/5/1872.

104. Συμφωνητικὸ «διδασκάλου Α. Πανταζίδου», 5/6/1878, καὶ συμβόλαιο Γ. Γάγαλη, 6 Ἰουλίου 1878. Το πᾶν κείμενο του συμφωνητικοῦ τοῦ Πανταζίδου ἔχει ὡς ἐξῆς:

Διὰ τοῦ παρόντος συμφωνητικοῦ γράμματος δῆλον γίνεται ὅτι οἱ Ἐφοροὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ ὁ κύριος Α. Πανταζίδης ἐκ Βογαταικοῦ συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους τὰ ἐξῆς:

Ἄρθρον Αον. Οἱ μὲν Ἐφοροὶ θέλουσι πληρῶναι αὐτῶ τὸν ἐξ 120 ὀθωμανικῶν λιρῶν τριετὴ μισθὸν του κατὰ τριμηνίαν ἀναλόγως.

Ἄρθρον Βον. Ὁ δὲ κ. Ἀθανάσιος ὑποχρεοῦται νὰ διδάξῃ ἐν τῇ ἀλληλοδιδασκτικῇ σχολῇ ἐπὶ τρία ἔτη ἐπὶ τῷ ἀνωτέρῳ τριετῆ μισθῷ καταβάλλων πᾶσαν προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς νεολαίας κατὰ τὸ πρόγραμμα ὅπερ θέλει συντάττεσθαι ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῶν ἐν τῇ ἀλληλοδιδασκτικῇ σχολῇ συνδιδασκόντων ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς σεβαστῆς Ἐφορείας.

Ἄρθρον Γον. Τρεῖς μῆνες πρὸς τῆς λήξεως ὀφείλει νὰ τῷ δώσῃ αἰτήσιν ζητῶν κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας σχολικοὺς ἐντάϋθα κανονισμοὺς τὴν ἀνανέωσιν.

Τὴν 5ην Ἰουνίου 1878

Ὁ διδάσκαλος Α. Πανταζίδης

105. Συμβόλαιο Αικ. Αθανασοπούλου, 31/8/1872, ἰδιωτικὸ συμφωνητικὸ Ἐλ. Σκανδαλίδου, 13/10/1872, συμβόλαιο Ἐλ. Δάνου, 8/7/1874. Το κείμενο του συμβολαίου τῆς Αθανασοπούλου εἶναι τὸ ἐξῆς:

Διὰ τοῦ παρόντος ἰδίου συμβολαίου ἰσχύοντος ὁ κ. Δαμιανὸς Γεωργίου πληρεξούσιος τῶν Ἐφόρων συμβάλλεται ὡς ἐξῆς:

1. Ἡ κ. Αικ. Γ. Αθανασοπούλου δημοδιδασκάλισσα Β' τάξεως ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας Παρθενωγοείου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διδασκαλίαν κατὰ τὰ προ-

— Την καταγραφή, η οποία απαντάται μόνο μια φορά και σχετίζεται με ορισμένες προσδοκίες που αποδίδονται στον εκπαιδευτικό: «Υποχρεούται οὐ μόνον νὰ διευθύνῃ ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκη εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς σχολῆς ὅσα μαθήματα καὶ ὅσας ὥρας ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ἢ κατάστασις τῆς σχολῆς συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι σχολεῖα καθ' ὅσον ταῦτα συμβιβάζονται»¹⁰⁶.

Δεν πρόκειται για μια τυπική καταγραφή· ο συντάκτης του συμβολαίου επενδύει στον διδάσκοντα πολλές προσδοκίες για την προσαρμογή των διδασκόμενων στην Ελλάδα μαθημάτων στις ανάγκες του τόπου και στην εν γένει κατάσταση της σχολῆς Καστοριάς.

Η ὅλη προσωπικότητα μάλιστα του Φ. Σακελλαρίου δικαιολογεί τις προσδοκίες αυτού του είδους.

Ο ἴδιος ο εκπαιδευτικός μάλιστα σε αναφορά του προς την Εφορεία του ἔτους 1872 καταλήγει στη διαπίστωση ὅτι η σχολή προόδευσε ὅσο ποτέ ἄλλοτε.

ΣΟΦΙΑ ΗΛΙΑΔΟΥ-ΤΑΧΟΥ

γράμματα καὶ τὴν τάξιν τοῦ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀρσακίῳ προτύπου καὶ τοὺς κανονισμοὺς οὓς ἤθελε κρίνει ἀναγκαίους ἢ ἐν Καστορίᾳ Ἐφορεία, ὑπόσχεται δὲ νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν εἰς εὐδόωσιν τοῦ ἀνατεθειμένου ἔργου.

2. Ἡ κ. Μ. Ἀθανασοπούλου ὑποχρεοῦται νὰ συνοδεύσῃ τὴν Αἰκ. Γ. Ἀθανασοπούλου καὶ νὰ συγκατοικῇ μετ' αὐτῆς ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ.

3. Ἡ Ἐφορεία ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ 55 λίρας κατ' ἔτος καὶ νὰ χορηγῇ κατοικίαν ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ καὶ θέρμανσιν.

4. Ἡ Ἐφορεία ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὰ ἐξοδα τῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καστορίαν μεταβάσεώς τῆς συνόλου 5 λιρῶν.

Ἡ παροῦσα λήγει 31 Αὐγούστου 1872 καὶ ἡ ἐπομένη 21 Αὐγούστου 1873.

106. «Συμφωνητικὸν Φ. Σακελλαρίου», 10/6/1872. Στο συμφωνητικὸ ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ ὅτι ο Σακελλαρίου «ἀναλαμβάνει τὴν Διευθύνσιν τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου ὡς σχολάρχης καὶ ὑποχρεοῦται οὐ μόνον ἵνα διευθύνῃ ἀλλὰ καὶ ἵνα διδάσκη εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς σχολῆς ὅσα μαθήματα καὶ ὅσας ὥρας ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ἢ κατάστασις τῆς σχολῆς συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι σχολεῖα καθ' ὅσον ταῦτα συμβιβάζονται».

SUMMARY

Sofia Iliadou-Tahou, *Communal Education in the Ecclesiastical Province of Kastoria*

The archive of the Diocese of Kastoria was found in sacks under the altar of a church near the cathedral. Unpublished and unsorted, it consists in a large number of loose manuscripts relating to the financial affairs of the schools of Kastoria and the appointment of teaching staff in the period 1840–1886.

The importance of the archive lies in the fact that it is the only extant source of information about local history in the period in question, and it is of vital importance for reconstructing educational activity in the town.

The archive stops at 1886, which was when the removal of the school to its new premises was completed. For the period between 1886 and the time when Kastoria was incorporated into the Greek state, there is no primary archival material relating to the Kastoria area and its schools.